

Η έκδοση *Βογιατζόγλου Συλλογή Πράξη 6, Ζωγραφική-Γλυπτική 1970-1975*, πραγματοποιήθηκε με την ευκαιρία της ομότιτλης έκθεσης που διοργάνωσε η Πινακοθήκη Βογιατζόγλου (11 Νοεμβρίου 2024 - 8 Φεβρουαρίου 2025).

ΕΚΘΕΣΗ

Διοργάνωση
Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου

Επιμέλεια
Γιώργος Βογιατζόγλου

Γραφείο τύπου-Δημόσιες σχέσεις
Ελευθερία Γκέρτσου

Γραμματειακή υποστήριξη
Ελευθερία Γκέρτσου

Συντονισμός
Γιώργος Βογιατζόγλου

Αρχιτεκτονικός Σχεδιασμός - Επίβλεψη
Γιώργος Βογιατζόγλου

Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου,
Ελ. Βενιζέλου 63, Νέα Ιωνία, 14231
Τ. 210 2710472
vogiatzogloucollection.gr
info@vogiatzogloucollection.gr

ISBN: 978-618-5781-02-6
© Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, 2024

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Γενική επιμέλεια
Γιώργος Βογιατζόγλου

Κείμενα
Αλεξάνδρα Κοροξενίδη
Γιώργος Βογιατζόγλου

Φωτογράφιση έργων
Γιάννης Βαχαρίδης
Οδυσσέας Βαχαρίδης
Γιάννης Μαρμάρας

Φωτογραφία εξωφύλλου
Κατερίνα Αργυρού

Φωτογραφικό πορτρέτο συλλέκτη
Βασίλης Σελιμάς

Σχεδιασμός και καλλιτεχνική
επιμέλεια έκδοσης
Μιχάλης Τωμαδάκης

Εκτύπωση
Γ. Κωστόπουλος Γραφικές Τέχνες Α.Ε.

Βιβλιοδεσία:
Libro d'oro

Τα έργα της Συλλογής έχουν
καταγραφεί στον κατάλογο αλφαβητικά
και με χρονολογία απόκτησης τους.

Απαγορεύεται η ολική ή μερική
ανατύπωση, αναδημοσίευση ή
αναπαραγωγή των κειμένων ή της
εικονογράφησης του βιβλίου χωρίς την
έγγραφη άδεια των εκδοτών.

Στο γιό μου Νίκο

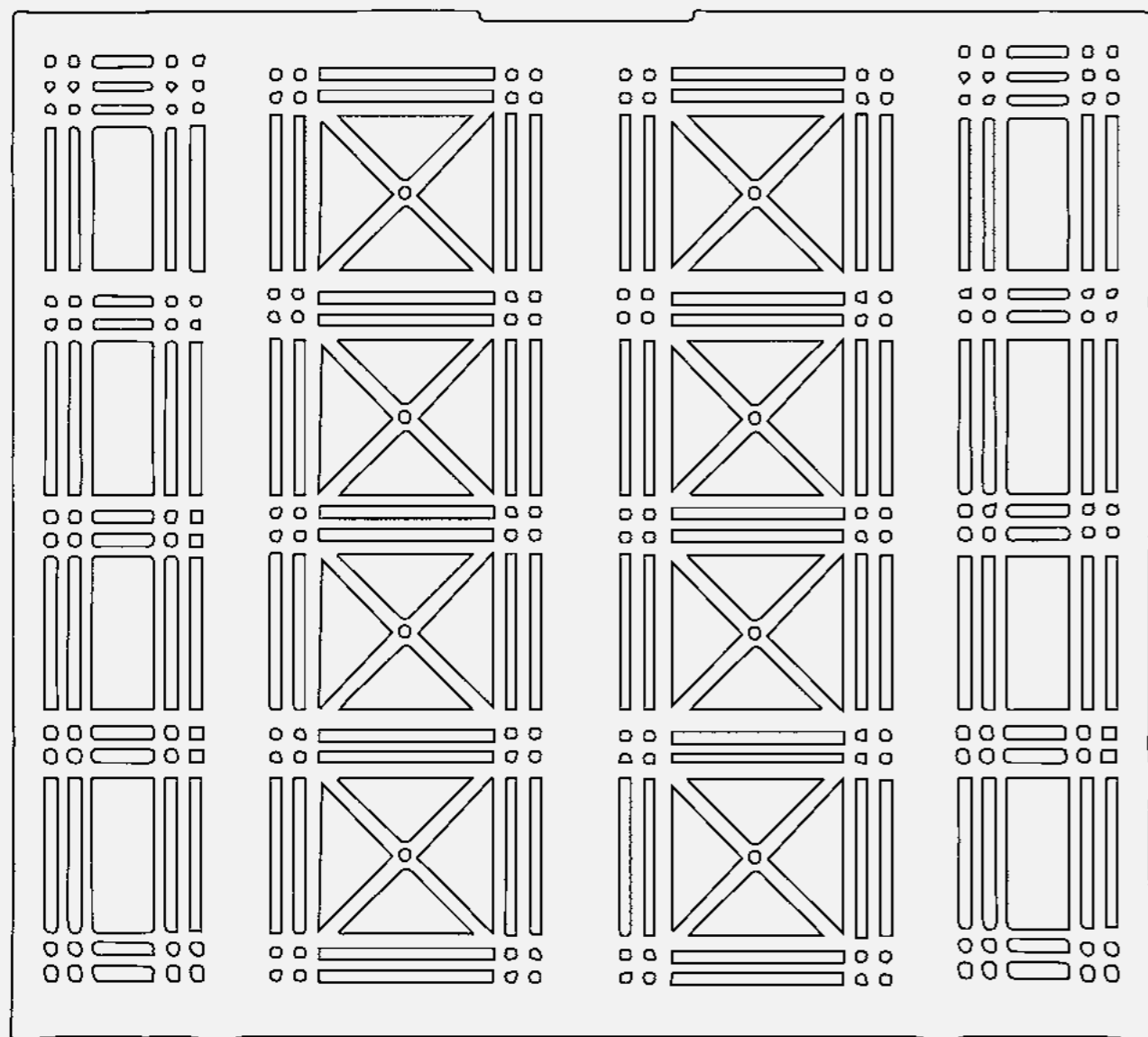
Με την υποστήριξη Vogiatzoglou Architects & Engineers.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΡΑΞΗ 6, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤΙΚΗ 1970-1975

ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΡΑΞΗ 6

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤΙΚΗ 1970-1975

Επιμέλεια έκθεσης

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
2024

Περιεχόμενα

- 11** ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
Πρόλογος
- 13** ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΡΟΞΕΝΙΔΗ
Πράξη 6: Η μετάβαση σε μία νέα συνθήκη
- 31** ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΩΝ
- 143** ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΩΝ

Πρόλογος

Το 2023 γιορτάσαμε πανηγυρικά τα 10 χρόνια λειτουργίας της ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ. Η ανταπόκριση του φιλότεχνου κοινού, των καλλιτεχνών και των τεχνοκριτικών ήταν ιδιαίτερα ενθαρρυντική και συνεχίζουμε...!

Την περσινή σεζόν παρουσιάσαμε, με τεράστια επιτυχία, τις ατομικές εκθέσεις δύο σημαντικών γυναικών δημιουργών, της Κλεοπάτρας Δίγκα και της Ελένης Μωραϊτη.

Στη νέα μας σεζόν, 2024-2025, εγκαινιάζουμε την ομαδική έκθεση ΠΡΑΞΗ 6, ακολουθώντας τη χρονολογική ανάγνωση των έργων της συλλογής, σύμφωνα με την χρονολογία γέννησης των καλλιτεχνών, καλύπτοντας την περίοδο 1970-1975. Το σύνολο των έργων της περιόδου αυτής είναι 217 και των καλλιτεχνών που την απαρτίζουν 48. Είναι πολλοί και αξιόλογοι οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν. Αν και είμαι συναισθηματικά δεμένος με όλων τα έργα, οι αίθουσές μας δεν μας επιτρέπουν την έκθεση όλων. Κάναμε μια επιλογή για την παρουσίαση και συμπεριλάβαμε όλα τα έργα στο index του καταλόγου.

Αντλούμε δύναμη και συνεχίζουμε το έργο της Πινακοθήκης μας. Θερμές ευχαριστίες σε όλους προσωπικά τους καλλιτέχνες που μου είναι ιδιαίτερα αγαπτοί και τους συνεργάτες μου. Ευχαριστώ από καρδιάς την Αλεξάνδρα Κοροξενίδη, ιστορικό τέχνης, για το τεκμηριωμένο κείμενο της, τον Μιχάλη Τωμαδάκη, μόνιμο συνεργάτη των καταλόγων μας, τον Γιώργο Κωστόπουλο για τις εκτυπώσεις και την Ελευθερία Γκέρτσου για τις δημόσιες σχέσεις της Πινακοθήκης και την γραμματειακή υποστήριξη.

Σεπτέμβριος 2024
Γιώργος Βογιατζόγλου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΡΟΞΕΝΙΔΗ | ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΠΡΑΞΗ 6: Η μετάβαση σε μία νέα συνθήκη

Η συλλογή Βογιατζόγλου έχει μία ιστορία σαράντα χρόνων, αλλά η δημόσια παρουσία της ξεκινά το 2013 με το άνοιγμα της Πινακοθήκης Βογιατζόγλου στην Νέα Ιωνία. Από τότε, μία σειρά εκθέσεων που ταξινομούν τα έργα της συλλογής χρονολογικά με κριτήριο τις ηλικιακές ομάδες των καλλιτεχνών, γράφει τα κεφάλαια μίας ιστορίας που μπορεί να αντανακλούν το προσωπικό γούστο ενός ανθρώπου αλλά αποτελούν και μικρές, επιλεκτικές ψηφίδες στην καταγραφή και αποτίμηση της εικαστικής παραγωγής στην Ελλάδα.

Στην σειρά των εκθέσεων *ΠΡΑΞΕΙΣ*, επιλογές των έργων από ένα μεγαλύτερο κάθε φορά σύνολο, φωτίζει εμμέσως όσα διαδραματίζονταν στην εικαστική σκηνή ευρύτερα, διότι όπως κάθε συλλογή δημιουργεί ερωτήματα όχι μόνο γύρω από το περιεχόμενο της αλλά γύρω όσων δεν συμπεριλαμβάνει. Η επισήμανση γίνεται αυτή διότι ένα ενδιαφέρον της συλλογής Βογιατζόγλου είναι η έφεσή της σε μία καλλιτεχνική έκφραση που, με κάποιες εξαιρέσεις, δεν ήταν οπωσδήποτε θεσμικά προβλεπόμενη κυρίως όταν εμφανίστηκε - αλλά και μετέπειτα - παραμένοντας επομένως ανεπαρκώς μελετημένη. Πρόκειται για μία τέχνη με κυρίαρχα τα παραστατικά χαρακτηριστικά, την έμφαση στην ζωγραφική, τον ανθρωποκεντρισμό και την προσωπογραφία.

Σημαντική όμως στην συλλογή είναι και η παρουσία έργων άλλων μέσων όπως κατασκευές ή γλυπτά καθώς επίσης χαρακτηριστικά και σχέδια. Μαζί με την ζωγραφική συνιστούν ένα σύνολο που όπως σε κάθε συλλογή θεωρείται κάτι περισσότερο από ένα άθροισμα μερών¹. (Ο διαχωρισμός ανάμεσα στην παραστατικότητα και την αφαίρεση όπως η αντιπαροβολή ζωγραφικής και άλλων μέσων είναι πλέον παρωχημένη, αλλά δεν συνέβαινε το ίδιο καθ' όλη την διάρκεια συγκρότησης της συλλογής. Ανέκαθεν πάντως υπήρχε μία διάθεση δικαίωσης της ζωγραφικής ίσως και λόγω της μακράς της παράδοσης).

1. Όπως υποστηρίζει η Susan M. Pearce, μελετήτρια της έννοιας και σημασίας των συλλογών μέσα από βιβλία της όπως το *Interpreting Objects and Collections*, Routledge, 1994.

Με περιγραφικούς όρους πάντως, η ζωγραφική με κύρια τα ρεαλιστικά χαρακτηριστικά δίνει τον τόνο στην ΠΡΑΞΗ 6 χωρίς βεβαίως να λείπουν έργα που βρίσκονται ανάμεσα στην παραστατικότητα και την αφαίρεση. Η προσωπογραφία, το σώμα, ο ιδιωτικός χώρος που φέρει το αντίκτυπο της κοινωνικής πραγματικότητας, η υποδήλωση μίας ιστορίας, η αμφισημία ανάμεσα στο επινοημένο και το πραγματικό, το φαντασιακό και το εμπειρικό, το νόημα που προκύπτει μέσα από μία συνειρμική ακολουθία επιμέρους μοτίβων, ιστορίες που προσδιορίζονται από ετεροχρονίες, η ρευστότητα και οι πολλαπλές όψεις της πραγματικότητας, η μνήμη, ο κατακερματισμός ή η παραμόρφωση της μορφής, το ανοίκειο, το παράδοξο, η διαχείριση του βλέμματος, το χιούμορ, η μοναχικότητα είναι ορισμένα γνωρίσματα που επανέρχονται στην πολυμορφία της συγκεκριμένης ενότητας ενώ, εκτός λίγων εξαιρέσεων, η αποδόμηση και ο επαναπροσδιορισμός της ζωγραφικής δεν είναι τόσο παρόντα.

Οι έννοιες που απασχολούν τους καλλιτέχνες ταυτίζονται με στυλιστικά ιδιώματα που έχουν στοιχεία από τον «ποπ σουρεαλισμό», τον μαγικό ρεαλισμό, τα κόμικς και σε κάποιες περιπτώσεις τον φωτορεαλισμό ή τον εξπρεσιονισμό (με την τρέχουσα, συμβατική έννοια των όρων).

Περίπου από τα μέσα της πρώτης δεκαετίας του 21ου αιώνα όταν η παραστατική ζωγραφική άρχισε να εμφανίζεται σε μεγάλες γκαλερί και να προσελκύει το αγοραστικό κοινό, φαινόμενο που έχει ενταθεί την τελευταία δεκαετία και ειδικά σήμερα ², τα έργα της συλλογής μοιάζουν ως προς την παραστατικότητά τους και να συμπορεύονται με τον παλμό της εποχής. Στην Ελλάδα, εκθέσεις όπως το *Encore: νέα ελληνική ζωγραφική* (επιμέλεια Ελένη Κούκου, Θεόφιλος Τραμπούλης, Χριστόφορος Μαρίνος) το 2023 στην Δημοτική Πινακοθήκη του Δήμου Αθηναίων³ παρουσίασε μία επιλογή έργων νέων καλλιτεχνών (οι περισσότεροι ως σαράντα ετών) με γνώμονα να αναδείξει τις ζωγραφικές αρετές και την υλικότητα της ζωγραφικής σε αντίθεση με τον άυλο ή εφήμερο χαρακτήρα της σύγχρονης τέχνης και χωρίς να διαχωρίζει την παραστατικότητα από την αφαίρεση. Αλλά και ήδη από το 2009, μελέτες όπως το βιβλίο Σωτήρης Μπα-

χτσεντζής (επιμ.) *Paint-id, Σύγχρονη Ελληνική Ζωγραφική* (εκδόσεις Futura), ικνπλατούν το τοπίο της ζωγραφικής στην Ελλάδα, μίας ζωγραφικής που επαναπροσδιορίζει το μέσο και εστιάζει σε εννοιολογικά ζητήματα της αναπαράστασης. Η συγκεκριμένη έκδοση περιλαμβάνει τους Νίκο Καναρέλη και Ηλία Παπαηλιάκη που παρουσιάζονται στην ΠΡΑΞΗ 6.

Ανεξάρτητη στάση

Αν αναλογιστεί κανείς το χρονικό βάθος της συλλογής και της αφοσίωσης του Βογιατζόγλου στη ζωγραφική, που όμως δεν είναι το μοναδικό μέσο που τον ενδιαφέρει, αυτή η εμμονή του οφείλει να επισημανθεί ως μία συνεπή, ανεξάρτητη προσέγγιση, ανένταχτη στις ανακυκλώμενες τάσεις.

Η συνοχή και η σε μεγάλο βαθμό ομοιογένεια της συλλογής επιτρέπει να παρακολουθήσει κανείς τις μετατοπίσεις και συνδέσεις που συμβαίνουν χρονολογικά πάντα όμως μέσα από το μερικό πρίσμα μίας συγκεκριμένης συλλογής που διαπνέει ένα ενιαίο γούστο.

Σε συνέχεια της ΠΡΑΞΗΣ 5 με συνεπιμέλεια του Θανάση Μουτσόπουλου, η ΠΡΑΞΗ 6 παρακολουθεί το έργο καλλιτεχνών που γεννήθηκαν την περίοδο 1970-75. Οι ΠΡΑΞΕΙΣ ως ένα σώμα εκθέσεων επιτρέπει έτσι μία συγκριτική προσέγγιση του έργου διαφορετικών ηλικιακών ομάδων. Ας επισημανθεί αρχικά ότι το ζήτημα της μελέτης της τέχνης ανά γενιές (στην ΠΡΑΞΗ 5 βλέπουμε τον όρο «γενιά») ως θεωρητικά τεκμηριωμένο κριτήριο διαχάζει επιμελητές και ιστορικούς τέχνης⁴ με ερωτήματα όπως: πώς γίνονται οι γενεακές τομές ή για πόσα χρόνια είναι ενεργή μια γενιά ως ένα σύνολο με κοινά χαρακτηριστικά, να παραμένουν προβληματικά και αναπάντητα⁵.

Παρολ' αυτά εκθέσεις με κριτήριο τη γενιά ή τις ηλικιακές ομάδες έχουν παράσχει μία ευσύνοπτη και εύληπτη για το ευρύ κοινό εικόνα της τέχνης, συνεχίζουν μάλιστα μία αποδεκτή και ριζωμένη θεώρηση και καταγραφή της ελληνικής τέχνης. Συνήθως

2. Τα έργα μαύρων, αφροαμερικανών και άλλων καλλιτεχνών όπως ο Kehinde Wiley που έχουν λάβει μεγάλη προβολή εδώ και κάποια χρόνια περιλαμβάνουν κυρίως παραστατική, ανθρωποκεντρική ζωγραφική και πορτρέτα με κοινωνικές αιχμές. Στο χώρο των εκθέσεων ενδεικτικές είναι διοργανώσεις όπως η μεγάλη έκθεση της Lubaina Himid στην Tate Modern το 2022, η έκθεση *Figurative Painting Now* στο Institute of Contemporary Art στην Βοστώνη επίσης το 2022 ενώ παραστατικοί καλλιτέχνες όπως η Dana Schutz υποστηρίζονται από μεγάλες, διεθνείς γκαλερί.
3. Μία μικρότερη έκφανση της ίδιας έκθεσης προηγήθηκε το 2021 στο Αρχαιολογικό Μουσείο Αγίου Νικολάου Λασιθίου και στη Δημοτική Πινακοθήκη Αγίου Νικολάου με επιμελητές: την Ελένη Κούκου και τον Θεόφιλο Τραμπούλη.

4. Αξιοσημείωτη ήταν η έκθεση *Τα Χρόνια της Αμφισβήτησης: Η τέχνη του '70* στην Ελλάδα σε επιμέλεια της Μπίας Παπαδοπούλου που παρουσιάστηκε στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης το 2007 αποκωδικοποιώντας για πρώτη φορά σε τόσο ευρύ φάσμα την ελληνική τέχνη της δεκαετίας. Ας σημειωθεί ότι η ιστορικός τέχνης και επιμελήτρια της τέχνης Ελλήνων καλλιτεχνών πήρε σαφή θέση κατά της περιοδολόγησης της τέχνης ανά γενιές γεγονός που αποτυπώνεται και στον τίτλο.
5. Για μία κριτική ανάλυση του φαινομένου βλ. *Ευγένιος Μαθιόπουλος, Η έννοια της «γενιάς»* στην περιοδολόγηση της ιστορίας, της ιστορίας της λογοτεχνίας και της ιστορίας της τέχνης, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, 2019.

αυτή η οπτική παρακολουθεί την τέχνη στην Ελλάδα στην βάση της λεγόμενης γενιάς και των μεταμορφώσεων που συντελέστηκαν από την γενιά του τριάντα τότε ως σήμερα και πάνω στο δίπολο τοπικότητα/ ελληνικότητα ή μοντερνισμός, εθνοκεντρισμός ή διεθνισμός⁶, συμπόρευση ή ένταξη σε διεθνή ρεύματα, παραστατική ζωγραφική και αφηρημένη ζωγραφική, σχήματα των οποίων η ισχύ εξασθενεί σταδιακά λόγω της άμβλυσης των όρων τοπικό και διεθνές. Πλέον γίνεται λόγος για την σημασία των πολλών μικρών «κέντρων» χωρίς όμως να εξετάζεται επαρκώς ο βαθμός που τα διάσπαρτα ανά τον κόσμο αυτά σημεία είναι τελικά δορυφόροι των μεγαλύτερων οικονομικά και πολιτισμικά εύρωστων.

Οι κοινές εμπειρίες

Στο βαθμό που οι κοινές προσλαμβάνουσες που εκ των πραγμάτων συνενώνουν συνομήλικους καλλιτέχνες διαμορφώνουν κοινές αξίες, κώδικες, συμπεριφορές, αξίζει να αναφερθεί κανείς σε αυτές όσο και το πώς και σε ποιο βαθμό μετουσιώνονται αυτές σε μία αναγνωρίσιμη έκφραση είναι σε μεγάλο βαθμό αυθαίρετο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι καλλιτέχνες που γεννήθηκαν την πρώτη πενταετία των ετών του 1970, έζησαν σε μία περίοδο καθοριστικής μετάβασης από τον μη ψηφιακό στον ψηφιακό κόσμο, μία περίοδο ευημερίας και μεγάλης διεύρυνσης του εικαστικού χώρου στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς, μία περίοδο «εκσυγχρονισμού» που μεταξύ άλλων προσλαμβάνει τον κόσμο ως παγκόσμιο και σταδιακά καλλιεργεί μία νέα αντίληψη του χώρου, του χρόνου και του υποκειμένου που ορίζεται με βάση τις διάφορες «ταυτότητες» όπως επίσης μετατοπίζεται από το εθνικό στο μετα-εθνικό και το διαπολιτισμικό. Παρότι το ζητούμενο μίας «καλλιτεχνικής σκηνής» παραμένει⁷, η απόσταση ανάμεσα στο εγχώριο και το διεθνές ελαττώνεται αν όχι ως προς την αγορά και της διακίνησης της ελληνικής τέχνης τουλάχιστον ως προς την πρόσβαση των Ελλήνων καλλιτεχνών στην πληροφορία μέσα από την μετακίνηση, την εκπαίδευση στο εξωτερικό (πολλοί καλλιτέχνες της έκθεσης έχουν σπουδάσει στο εξωτερικό εξ αρχής), το διαδίκτυο και τις εκθέσεις. Ο όρος/νεολογισμός glocal που αναφέρεται σε μία τέχνη

με εγχώρια χαρακτηριστικά που όμως εντάσσεται στο παγκόσμιο, προέκταση της μετα-αποικιακής συνθήκης, υποτίθεται ότι συμβιβάζει τους δύο πόλους.

Από τις πρώτες αυτές εκφάνσεις ενός διευρυμένου κόσμου και όσα ακολουθούν όπως η διαμόρφωση μετά το REMap KM project της περιοχής του Μεταξουργείου και της οδού Πειραιώς και αργότερα της περιοχής της Κυψέλης, σημαντικές εκθέσεις που έγιναν στο πλαίσιο της Πολιτιστικής Ολυμπιάδας, οι ίδιοι καλλιτέχνες, που σήμερα είναι 49 – 54 ετών, ζούνε την εξέλιξη αυτών των συνθηκών, που προσδιορίζεται από τους εναλλακτικούς, μη κερδοσκοπικούς χώρους τεχνών, τα μεγάλα ιδρύματα που πρωταγωνιστούν στην θεσμοθέτηση «τάσεων» όπως το NEON, την Στέγη του Ωνασείου Ιδρύματος και των μεγάλων διεθνών διοργανώσεων όπως η documenta 14 (Κάσελ, Αθήνα 2017), κυρίως όμως από την διάχυση της τέχνης σε όλους τους τομείς δημιουργώντας έτσι νέα επαγγέλματα, συνεργασίες και δίκτυα. Παράλληλα οι μη κερδοσκοπικοί χώροι οι περισσότεροι των οποίων είναι πρωτοβουλίες καλλιτεχνών και ομάδων, οι κολεκτίβες, τα προγράμματα φιλοξενίας των καλλιτεχνών, η τέχνη στο δημόσιο χώρο, η εμφάνιση και η δραστηριότητα νέων επιμελητών, έντυπα τέχνης, η κοινοτική τέχνη δημιουργεί ένα πολυδιάστατο, δυναμικό καλλιτεχνικό τοπίο.

Ως προς τα καθοριστικά χρόνια των σπουδαστικών τους χρόνων που χονδρικά εκτείνονται από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 ως και τις αρχές του 2000, οι καλλιτέχνες γεννημένοι το 1970-75 είδαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα μεγάλες εκθέσεις με καταξιωμένους καλλιτέχνες στην ιστορία της σύγχρονης τέχνης. Το ίδρυμα ΔΕΣΤΕ έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση ενός νέου τέτοιου περιβάλλοντος. Ένα χρόνο πριν από την πολυσυζητημένη έκθεση *Sensation* της συλλογής Saatchi⁸, με τους Νέους Βρετανούς καλλιτέχνες (YBAs) που πρωτοεμφανίζονται μία δεκαετία πριν από τους καλλιτέχνες γεννημένους το 1970-1975, το ΔΕΣΤΕ διοργανώνει το *Everything that is Interesting is New* με επιμέλεια του Jeffrey Deitch που λαμβάνει χώρα στο μεγάλο εκθεσιακό χώρο «Νίκος Κεσσανλής» (το Εργοστάσιο) της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών το 1996 μέσα δηλαδή στο ίδιο το φυτώριο των σπουδαστών⁹. Το 2004 διοργανώνει το *Outlook* σε επιμέλεια του Χρήστου Ιωακειμίδη σε τρεις χώρους μεταξύ των οποίων και το Εργοστάσιο.

Εκτός από το ίδρυμα ΔΕΣΤΕ που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση της καλ-

6. Σχετικά βλ. Κώστας Χριστόπουλος, *Ο εθνοκεντρικός λόγος στην νεοελληνική τέχνη*, εκδόσεις Ασίνη, Αθήνα 2022, σ. 13.

7. Διαφωτιστικό ως προς τα προβλήματα του χαρακτηρισμού «ελληνική σκηνή» είναι το: Ελπίδα Καραμπά, Πολύνα Κοσμάδακη, «Διαβάζοντας τη σύγχρονη ελληνική σκηνή. Από τη πολιτισμική κριτική στη τοπική μετα-θεωρία», στο *Κριτική και Τέχνη*, 3ο τεύχος, 2009, ΑΙΣΑ ΕΛΛΑΣ, σ. 126-143.

8. Το 1997 στην Royal Academy of Arts στο Λονδίνο

9. Παρουσιάστηκαν έργα όπως των Marina Abramovic, Vito Acconci, Marcel Duchamp, Gregory Crewdson, Katarina Fritsch κ.ά.

λιτεχνικής παραγωγής στην Ελλάδα ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του ενενήντα (το βραβείο ΔΕΣΤΕ θεσπίζεται το 1999 ενώ η ΑΙΣΑ δημιουργεί αντίστοιχο θεσμό το 2007), στις απαρχές του 2000 άνοιξαν πλήθος γκαλερί με σύγχρονη, φρέσκια οπτική εμπλοπύζοντας ένα χώρο, με εξαίρεση πολύ παλαιότερες πρωτοποριακές γκαλερί¹⁰ που λειτουργούσαν ήδη. Χάρη στην γκαλερί Καππάτος (ιδρύθηκε το 1991) το ελληνικό κοινό είδε έργα των Abramovic, Lynda Benglis, William Kentridge και πολλούς άλλους ενώ νέοι καλλιτέχνες και επιμελητές είχαν την ευκαιρία να ακουστούν μέσα από την διοργάνωση ROOMS (από το 1999) - λίγο αργότερα ξεκινά η γκαλερί Ρεβέκκα Καμική (1995) που από την αρχή παρουσιάζει γνωστούς ξένους καλλιτέχνες όπως η Nan Goldin, Ross Bleckner κ.ά. Η περιοχή του Ψυρρή και του «ιστορικού κέντρου» μεταμορφώνεται σε μια σφύζουσα καλλιτεχνική περιοχή¹¹. Συγκροτούνται επίσης σημαντικές συλλογές, πολλές με προσανατολισμό τους διεθνείς καλλιτέχνες¹².

Ορόσημα είναι η ίδρυση το 1997 του Εθνικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης που ανοίγει στο κοινό το 2000 υπό την διεύθυνση της οραματίστριάς του Άννας Καφέτη διοργανώνοντας μεγάλες εκθέσεις με διεθνείς καλλιτέχνες και του Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Θεσσαλονίκη που ανοίγει το 1999 και αποκτά την συλλογή Κωστάκη το 2000, (ήδη το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης λειτουργούσε από τα τέλη του 1970) διοργανώνοντας επίσης σημαντικές εκθέσεις. Ταυτόχρονα, το 2007 γίνεται η πρώτη Μπιενάλε της Αθήνας (2007) με τον πολυσυζητημένο τότε

τίτλο «Destroy Athens» και η πρώτη Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Ετεροτοπίες» εξετάζοντας έτσι την έννοια του τόπου¹³. Στον τομέα της θεωρίας, η Σχεσιακή Αισθητική που εισηγείται ο Nicolas Bourriaud το 1998 θέτει στο προσκήνιο μία τέχνη που εμπλέκει τις διανθρώπινες σχέσεις, την εμπειρία, την διάδραση και την κοινωνική εμπλοκή. Δέκα χρόνια μετά η «Ετερονεωτερικότητα»¹⁴ αναφέρεται στην μη γραμμική σύναψη δικτύων με συνδέσεις ανάμεσα σε διαφορετικούς τόπους και χρόνους.

Ο καλλιτέχνης ως νομάς, ο ψηφιακός κόσμος, οι νέες τεχνολογίες, η ζωγραφική που βασίζεται σε μία προϋπάρχουσα εικόνα προερχόμενη από την φωτογραφία, τον κινηματογράφο, τον ψηφιακό κόσμο, ο δημόσιος χώρος, η κατοίκηση στην πόλη, οι υβριδικότητες, το υπερκείμενο που διαρρηγνύει την γραμμική αφήγηση, η πολιτική διάσταση της τέχνης¹⁵ θεωρούνται τα σύγχρονα ζητούμενα στην τέχνη.

Και ενώ η ζωγραφική δεν εντασσόταν απαραίτητα σε αυτούς τους προβληματισμούς ακολουθούσε μία ταυτόχρονη πορεία, όψεις της οποίας όμως δεν αναδείχθηκαν από τις μεγάλες διοργανώσεις όπως για παράδειγμα την έκθεση *Σε ενεστώτα χρόνο*¹⁶ που διοργανώνει το ΕΜΣΤ το 2007 (επιμέλεια: Δάφνη Βιτάλη, Τίνα Πανδή, Σταμάτης Σχιζάκης). Ως γνωστό η Εθνική Πινακοθήκη έδινε πολύ μεγαλύτερη έμφαση στην ζωγραφική¹⁷ και παρότι το κυρίως αντικείμενό της δεν ήταν η σύγχρονη τέχνη την

10. Όπως την γκαλερί Ζουμπουλάκη (από την δεκαετία του εξήντα), την Bernier/Eliades (ήδη από το 1977), τον ιστορικό Δεσμό (από το 1971) ή αργότερα άλλες καταξιωμένες γκαλερί όπως το Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα (από το 1988) και (από το 1989) η Eleni Κοροπεου gallery

11. Ανοίγουν αίθουσες τέχνης όπως οι: Α.Δ. (που μεταστεγάστηκε στην περιοχή ενώ λειτουργούσε ήδη από το 1986), a.aptonopolou.art (που διαδέχεται το γνωστό Επίκεντρο στην Πάτρα και την μεταστεγάσή του στο ArtTower Agora στην Βαρβάκειο Αγορά), γκαλερί Batagianni (αρχικά Stigma Art Gallery), Els Hanappe underground, η Unlimited, γκαλερί Breeder, Loraini Alimantiri Gazon Rouge (όπου ο Νίκος Καναρέλης παρουσιάζει ατομική του έκθεση *Ύμνος εις την Ελευθερίνα* ήδη από το 2003 -επιμέλεια Λωραίνη Αλημαντίρη- και το 2005 την ατομική *Déjà vu* -επιμέλεια Πολύνα Κοσμαδάκη- ενώ την ίδια χρονιά συμμετέχει στην ομαδική έκθεση *Οι Αρχόμενοι*), Xirpas Gallery, The Apartment, γκαλερί που υποστήριξαν μία σύγχρονη, νέα οπτική.

12. Στο χώρο της παραστατικής ζωγραφικής, το μουσείο Φρισύρα που ανοίγει το 2000 δίνει βήμα και ώθηση στους αντίστοιχους έλληνες δημιουργούς διοργανώνοντας και εκθέσεις διεθνών καλλιτεχνών. Παράλληλα ανοίγουν στο κοινό σημαντικές συλλογές μέσα από εκθέσεις. Αναφέρουμε ενδεικτικά την συλλογή του Ζαχαρία Πορταλάκη με τα σημαντικά διεθνή ονόματα μεταξύ άλλων και τις εκθέσεις μεταξύ άλλων των: Θεόδωρου Στάμου, Αλέξη Ακριθάκη, George Condo και Christopher Wool, την συλλογή του Σωτήρη Φέλιου με την έμφαση στην ελληνική παραστατική ζωγραφική, τις εκθέσεις της συλλογής Μπέλτσιου όπως η *Στην Εξοχή: Σύγχρονη Ελληνική Σκηνή στην Ελλάδα στον 21ο αιώνα* (επιμέλεια Σωτήρης Μπαχτσέτζης) όπου συμμετέχει π.χ. ο Νίκος Καναρέλης, την συλλογή Εμφιετζόγλου κλπ. Άλλες πρωτοβουλίες όπως το ίδρυμα Θεοχαράκη αργότερα αποτελούν μέρος μίας εξωστρεφούς περιόδου.

13. Την πρώτη δεκαετία του 2000 λαμβάνουν πλήθος σημαντικών εκθέσεων και άλλων πρωτοβουλιών που ασχολούνται με την τέχνη της εποχής. Το 2000 για παράδειγμα ξεκινά και το *Hydra School Projects* πρωτοβουλία του Δημήτρη Αντωνίτη. Αναφέρουμε επίσης, μεταξύ άλλων που παραλείπονται εδώ καθώς δεν αποτελούν αντικείμενο του παρόντος κειμένου, τις εκθέσεις του Γιώργου Λάππα στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Εικαστικής Δημιουργίας Ρεθύμνης (επιμέλεια: Μαρία Μαραγκού), *Ότι απομένει είναι μέλλον* (επιμέλεια: Νάντια Αργυροπούλου) στο πλαίσιο Πάτρα, Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης (2006) και πρωτοβουλίες όπως η πειραματική πλατφόρμα Kunsthalle Athena που δημιουργεί η ιστορικός τέχνης και επιμελήτρια Μαρίνα Φωκίδα. Παράλληλα δημιουργούνται έντυπα (όπως το Karut που ξεκινούν οι Χριστόφορος Μαρίνος και Πάνος Σταθόπουλος το 2008) και ζωντανεύει ο διάλογος ανάμεσα σε επιμελητές και επιμελητές-καλλιτέχνες (για παράδειγμα ο Πολύδωρος Καρυσόφυλλης -Ροκα-Υίο-) γύρω από τους νέους καλλιτέχνες.

14. *Altermodern*, όρος του Bourriaud στο πλαίσιο της Tate Triennale του 2009

15. Η 2η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης είχε τίτλο Προσωπικό-Πολιτικό. Το 2008 εκδίδεται το Κωστής Σταφυλάκης, Γιώργος Σταυρακάκης, *Το Πολιτικό στη Σύγχρονη Τέχνη*, (εκδόσεις Εκκρεμές).

16. Όσο για το Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, μέσα στην πρώτη δεκαετία του 2000 οι μεγάλες μονογραφικές εκθέσεις ελλήνων ζωγράφων που έγιναν ήταν του Γιάννη Τσαρούχη (2000), του Γιώργου Χατζημιάλη (2001) του Κώστα Τσόκλη (2001-2002), Χρόνη Μπότσογλου (2010) χωρίς βέβαια να λείπουν και μικρότερες εκθέσεις αλλά και μεγάλες εκθέσεις όπως η αναδρομική της Μπίας Ντάβου (2008-2009) καλλιτεχνών το κύριο πεδίο των οποίων δεν ήταν η ζωγραφική.

17. Στην πρώτη δεκαετία του 2000 εκθέσεις ζωγραφικής της Εθνικής Πινακοθήκης πάνω στην σύγχρονη τέχνη συμπεριλαμβάνουν τις εκθέσεις του Fernando Botero (2006), του Αλέκου Φασιανού

έχει συμπεριλάβει όχι μόνο στις συλλογές της αλλά και στο εκθεσιακό της πρόγραμμα.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, καθοριστικά στην διαμόρφωση των καλλιτεχνών γεννημένων το 1970-1975 ήταν τα ερεθίσματα που πήραν από τους καθηγητές στις Σχολές Καλών Τεχνών της Αθήνας και της Σχολής Καλών Τεχνών της Θεσσαλονίκης στην οποία η παράδοση της ζωγραφικής ήταν ιδιαίτερα αισθητή καθώς και σε σχολές του εξωτερικού για όσους φοίτησαν στο εξωτερικό. Στην ΑΣΚΤ καθηγητές όπως οι Γιάννης Ψυχοπαίδης, Δημήτρης Μυταράς, Τάσος Χριστάκης, Γιάννης Βαλαβανίδης, Νίκος Κεσσανλής, Νίκος Παπαδάκης, Χρόνης Μπότσογλου, Ρένα Παπασπύρου, Γιώργος Λάμπας, Γιώργος Καζάζης, Δημήτρης Σακελλίων και στην Θεσσαλονίκη καθηγητές όπως ο Γιώργος Γκολφίνος, Μάκης Θεοφυλακτόπουλος, Βαγγέλης Δημητριάς, Κυριάκος Κατζουράκης, συγκροτούσαν ένα άθροισμα ερεθισμάτων που μετέφερε στους νεότερους τον αέρα διαφορετικών γενιών.

Επιπλέον, αν δει κανείς τα έργα της συλλογής Βογιατζόγλου τόσο της «γενιάς» του ογδόντα και του ενενήντα (δηλαδή καλλιτεχνών γεννημένων 1960-1970), θα αναγνωρίσει κάποιες συγγένειες. Η νέα-παραστατικότητα (nouvelle figuration) των καλλιτεχνών του ογδόντα που επηρεάστηκαν ιδιαίτερα από τον Leonardo Cremonini – για παράδειγμα ως προς την διαχείριση των άδειων χώρων και της φιγούρας – κυρίως όμως η figuration narrative, μία ευρωπαϊκή εκδοχή της pop με κοινωνικό σχολιασμό, εκπρόσωπος της οποίας ήταν ο Vladimir Velickovic, είναι γνώριμες στην νεότερη γενιά όπως επίσης η ζωγραφική του Γερμανού Neo Rauch συνομιλίκου των καλλιτεχνών της γενιάς του ενενήντα¹⁸. Απόηχοι αυτών των επιρροών υπάρχουν ενώ κατά περίπτωση διακρίνει κανείς και πιο σαφείς συσχετισμούς για παράδειγμα με το ύφος των έργων του Εδουάρδου Σακαγιάν, της Μανταλίνας Ψωμά ή του Τάσου Μισούρα. Χαρακτηριστικά που προσομοιάζουν με έργα διεθνών, καταξιωμένων καλλιτεχνών υπάρχουν επίσης κατά τόπους και περιπτώσεις.

Στην εξωστρέφεια που εντείνεται κατά την πρώτη δεκαετία του 2000 και έκτοτε, οι καλλιτέχνες δεν αισθάνονται συνεχιστές μίας συγκεκριμένης παράδοσης συμπεριλαμβανομένου της ελληνικής, αλλά αντλούν έμπνευση από ποικίλες και διαφορετικές πηγές που εκτείνονται από τους μεγάλους ζωγράφους καθ' όλη την Ιστορία της

Τέχνης, ζωγράφους του εικοστού αιώνα όπως ο Lucien Freud ή ο Edward Hopper όπως επίσης την τέχνη του γκράφιτι και την μαζική κουλτούρα. Τα μουσεία, τα βιβλία, οι εκθέσεις αποτελούν ανεξάντλητες πηγές μελέτης για τους καλλιτέχνες ενώ ο καταγιγισμός εικόνων από τον τύπο και το διαδίκτυο αποτελεί ένα φαινόμενο με ιδιαίτερη επίδραση.

Παρατηρείται μία προτίμηση στην προσωπογραφία και στην απόδοση της ανθρώπινης παρουσίας, συχνά σε παραμορφωμένη ανοίκεια μορφή μέσα σε φανταστικούς χώρους με συμβολικά στοιχεία, θεματολογίες που εκφράζουν την υποκειμενική εμπειρία και τυγχάνουν μεγάλης παρουσίας στην διεθνή σύγχρονη τέχνη. Πρόκειται για ψυχολογικά πορτρέτα, ψυχικά τοπία, ή πολυπρόσωπες σκηνές που αντανάκλουν τις εντάσεις της σύγχρονης πραγματικότητας. Σε κάποιες περιπτώσεις, τα έργα την εσωτερικεύουν ή την μετατρέπουν σε εσωτερικούς χώρους που αποτελούν προβολές της μνήμης και του ασυνείδητου. Η μοναχικότητα και η αποσπασματικότητα αντανάκλουν μία κοινωνία της ατομικότητας και του κατακερματισμού σε υποκειμενικότητες, ταυτόχρονα όμως εμπειριέχει το βαθύτερο ζητούμενο της ίδιας της ύπαρξης.

Τα έργα των καλλιτεχνών στην συλλογή καθώς και η μερική παρουσίασή της στην έκθεση, συνιστούν έναν ρυθμό με εναλλαγές διαθέσεων, ποιητών και σημασιών όπως: η σχεδιαστική λεπτότητα –στα «αέρινα» έργα του Νίκου Χατζησμάλη- η σιωπή –στις νεκρές φύσεις της Φανής Πανταζίδου-, η τρυφερότητα – στα πορτρέτα των νεαρών κοριτσιών της Βερονίκης Δαμιανίδου- η ένταση –που δημιουργούν το φωτεινό κόκκινο στα έργα του Σάββα Γεωργιάδη- ή η εξηρησιονιστική γραφή και η υποδήλωση της φθοράς στα έργα του Στέφανου Αλαφούζου, η νοσταλγία στα έργα της Λήδας Κοντογιαννοπούλου, μία αίσθηση ενός αιγιματικού, μετέωρου χρόνου στα έργα της Ιωάννας Καφίδα, η θνητότητα και το τυχαίο της ύπαρξης –στα παραμορφωμένα πορτρέτα της Γωγώς Ιερομονάχου- το χειρωνακτικό στοιχείο στις γλυπτικές κατασκευές του Σπύρου Κοντούλη, το θεαματικό στο έργο του street artist W.D., και αλλού η ορμή, η εμπλοκή, ο στοχασμός, η απόσταση, το χιούμορ, η περιπαικτική διάθεση. Άλλοτε ο κοινωνικός σχολιασμός είναι πιο άμεσος – για παράδειγμα στα «πολιτικά» έργα του Νίκου Γιαβρόπουλου ο οποίος ασχολείται κυρίως με το βίντεο – κυρίως όμως διέρχεται μέσα από τον ιδιωτικό βίο. Η παρουσία, το ίχνος και η οπτική του ανθρώπου είναι πάντα υπόρρητη ακόμα και εκεί όταν δεν απεικονίζεται ο άνθρωπος όπως σε κάποιες όψεις της πόλης του Αντώνη Στάβερη που στο σύνολο τους συνιστούν ένα οπτικό, προσωπικό ημερολόγιο ή σε μία εξωτερική θέα από έναν εσωτερικό χώρο στο έργο της Αλεξάνδρας Ισακίδη της

(2004-2005) καθώς και ομαδικές εκθέσεις με νέα αποκτήματα με μεγάλη παρουσία της ζωγραφικής. Ας σημειωθεί ότι το 2005 έγινε μεγάλη έκθεση του Λουκά Σαμαρά και το 2004 του Henry Moore.

18. Ο Θανάσης Μουτσόπουλος αναφέρεται σε αυτές τις επιρροές στο κείμενό του «Πράξη 5: Η δύσκολη Γενιά (γ.1960-1970) στον κατάλογο της ΠΡΑΞΗΣ 5 στην Πινακοθήκη Βογιατζόγλου το 2022.

οποίας το έργο περιλαμβάνει και φανταστικά, ονειρικά τοπία.

Το ίδιο ισχύει και για την γλυπτική ή τις κατασκευές. Χαρακτηριστικές είναι οι γλυπτικές συνθέσεις του Παναγιώτη Δαραμάρα κύρια υλικά των οποίων είναι το ξύλο και το βιβλίο και ζητούμενο οι ιστορίες που φέρουν πάνω τους οι ύλες. Ιδιαίτερες είναι και οι κατασκευές του Νίκου Έξαρχου, ένα παιχνίδι ανάμεσα στην δισδιάστατη και την τρισδιάστατη επιφάνεια. Επιτυγχάνεται μέσα από έναν ιδιότυπο συνδυασμό μορφών με στοιχεία παιχνιδιού και μακέτας που μεταξύ άλλων δημιουργούν σχέσεις ανάμεσα στην υλική υπόσταση του έργου και την σκιά του.

Ενδεικτικές είναι κάποιες έννοιες και θεματικές που διατρέχουν τα έργα αλλά δεν εξαντλούν την εκφραστική ποικιλία και την πολυπλοκότητα των έργων όλων των καλλιτεχνών της συλλογής που ανήκουν σε αυτή την ηλικιακή ομάδα (για κάποιους «γενιά»). Σε κάθε περίπτωση το θέμα της ζωγραφικής ή του έργου τέχνης συμπίπτει με το «ζωγραφικό θέμα» δηλαδή το θέμα που αφορά στην φόρμα, στην δομή και στον τρόπο. Το «πώς» της απεικόνισης είναι αδιαχώριστο από το «τι», το θέμα του έργου.

Το βλέμμα, η πρόσληψη του εαυτού, του «άλλου» και της εικόνας

Η ενεργητική σχέση αντικειμένου (έργου) και υποκειμένου (θεατή), η διαχείριση του χώρου ώστε το βλέμμα να εισέρχεται στο έργο ή να περιδιαβαίνει την επιφάνειά του καθώς και το τί παρατηρεί ο καλλιτέχνης – αν για παράδειγμα παρατηρεί μια εικόνα την οποία αναδημιουργεί – αποτελούν καίρια θέματα της καλλιτεχνικής διαδικασίας και του αισθητικού αποτελέσματος.

Το επανερχόμενο στα έργα των καλλιτεχνών θέμα της προσωπογραφίας, της αυτο-προσωπογραφίας και της προσωπογραφίας του Γιώργου Βογιατζόγλου, καταδεικνύει μία ενασχόληση με την έννοια του βλέμματος και της λειτουργίας της εικόνας. Το πορτρέτο με την σημειολογική, ψυχαναλυτική ή φεμινιστική διάθεση υποδηλώνει επίσης την κυριαρχία ενός οπτικού κόσμου ενώ θίγει και ζητήματα σχετικά με το εσωτερικό βλέμμα, το ανυπάκουο ή χειραγωγημένο βλέμμα, όπως επίσης το παρατηρητικό ή το στιγμιαίο βλέμμα ή, ακόμα, το βλέμμα ως μία ευρύτερη και όχι στενά οφθαλμοκεντρική λειτουργία¹⁹. Οι μορφές του Σπύρου Λύτρα για παράδειγμα κοιτούν κάτι

19. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 βιβλία όπως το *Downcast Eyes* (1993) του Martin Jay ή οι μελέτες του Jonathan Crary, *Techniques of the Observer: On Vision and Modernity in the 19th century* (1990) ή το *Suspensions of Perception* (2000), αναλύουν έναν κόσμο της οπτικής κουλτούρας.)

πέρα από το ορατό, υποδηλώνουν πολλαπλά και ταυτόχρονα βλέμματα, η βλέμματα που δεν συναντώνται.

Άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα πορτρέτα της Λαμπρινής Μποβιάτσου που αποτελούν εικόνες ενός εύπλαστου εαυτού καθώς αντικατοπτρίζονται σε ή προβάλλονται μέσα από άλλες επιφάνειες και ανιχνεύουν τον εσωτερικό εαυτό και την συνάντηση με το έτερο. Η καλλιτέχνης χρησιμοποιεί, όπως και η ζωγράφος Γωγώ Ιερομονάχου, την παραμόρφωση, ανατρέπει την σταθερότητα του νοήματος και προβάλλει το αλλόκοτο, το αίσθημα δηλαδή που προκύπτει από την συνάντηση ασύνδετων κόσμων.

Χαρακτηριστικές είναι οι μυστηριώδεις, μορφές του Θεόφιλου Κατσιπάνου, γνώριμες όσο και απόκοσμες στις οποίες διαφαίνονται οι επιρροές του Pat Andrea αλλά και του αμερικανού Mark Ryden (εκπρόσωπο της lowbrow art δηλαδή ενός «ποπ σουρεαλισμού» που στο έργο του συνδυάζεται με στοιχεία από παιδικά παραμύθια, θρησκευτική εικονογραφία κ.ά.). Από την άλλη τα πρόσωπα που ζωγραφίζει ο Άγγελος Σπάρταλης ο οποίος ασχολείται και με την κινούμενη εικόνα θυμίζουν φωτορεαλιστικά πορτρέτα του Chuck Close.

Τα σκοτεινά πορτρέτα που ζωγραφίζει ο Μιχάλης Τσακουντής, ακολουθούν μία κλασική παράδοση της προσωπογραφίας με κάποιες επιδράσεις από τον Τσαρούχη ή και με έμπνευση από μεγάλους ζωγράφους όπως ο Rembrandt. Στρέφουν το βλέμμα τους στον θεατή δημιουργώντας μία ψυχολογική ατμόσφαιρα μέσα από την ιδιαίτερη έκφραση του κάθε προσώπου.

Ζητήματα πρόσληψης της εικόνας απασχολούν τον Αντώνη Τιτάκη ο οποίος ζωγραφίζει ή εστιάζει με ακρίβεια πάνω σε επιμέρους χαρακτηριστικά της ανθρώπινης μορφής διερευνώντας μία όραση που είναι περισσότερο διαισθητική παρά εμπειρική.

Υβριδικότητες, μυστήριο, μυθολογίες, μνήμη, χιούμορ και κοινωνικός σχολιασμός

Η αναζήτηση μίας εναλλακτικής θεώρησης του κόσμου στη βάση της κατανόησης για το μη αποδεκτό, το απωθημένο και το μυστήριο καθώς επίσης, πιο πρόσφατα σε σύμπνοια με τη φύση και άλλες μορφές ζωής, έχει προκύψει τα τελευταία χρόνια εν μέρει ως μία αντίδραση στον προγραμματισμό και την τεχνοκρατική κοινωνία. Είναι ένα αφήγημα της μετα-ανθρώπινης συνθήκης που φάνηκε σε μεγάλες διοργανώσεις

όπως η Μπιενάλε της Βενετίας του 2022. Συγγενής με αυτήν την κατεύθυνση είναι το γκοθ στοιχείο²⁰, το σκοτάδι, το γκροτέσκο, οι απωθημένοι μύθοι και το άγνωστο ως δίοδοι σε μια διευρυμένη γνώση που υπονομεύει τις συμβάσεις αλλά επιδέχεται και αντικρουόμενες ερμηνείες ως απελευθέρωση ή πεσιμισμός²¹.

Πάνω σε αυτή την αμφισημία του καλού και του κακού, του φυσικού και του παραφυσικού ισορροπούν οι εικόνες που επινοεί στις οξυγραφίες του ο Χριστόφορος Κατσαδιώτης από τις οποίες όμως δεν λείπουν και αποχρώσεις χιούμορ. Εμπνεόμενος από την γερμανική νέα-αντικειμενικότητα του μεσοπολέμου, δημιουργεί γκροτέσκους χαρακτήρες που ανασύρουν παγανιστικούς μύθους και το μαγικό υποκινώντας ταυτόχρονα κοινωνικά σχόλια για τις σύγχρονες αξίες.

Ένα αμάλαμα αναφορών σε μύθους και σύμβολα πλέκουν και τα παιγνιώδη σχέδια του Αλέξανδρου Μαγκανιώτη, που αναπαριστούν υβριδικές, παράδοξες μορφές ως μία συρραφή συμβόλων προερχόμενα από μύθους και σύμβολα.

Τις ταυτότητες και τους κοινωνικούς κανόνες πραγματεύεται και ο Διονύσης Χριστοφιλογιάννης – γνωστός για τις εγκαταστάσεις του στο χώρο που εξερευνούν την αρχιτεκτονική σε σχέση με κοινωνικά ζητήματα – μέσα από έναν αναστοχασμό της μνήμης και της μυθολογίας ανασύροντας ταυτόχρονα προ-νεωτερικές αξίες. Στην σειρά *Μηχανικά Σώματα*, δημιουργεί υβριδικές, συχνά ερμαφρόδιτες οντότητες με στοιχεία από τα κυκλαδικά ειδώλια, μηχανόμορφες ή ρομποτοειδείς κατασκευές υποδηλώνοντας τους μετασχηματισμούς του ανθρώπινου σώματος και της ταυτότητας στην κοινωνία και την τέχνη.

Ανάμεσα στην επινόηση και το πραγματικό, ταυτόχρονες πραγματικότητες, το οικείο και το ανοίκειο

Η ρευστή αβέβαιη κατάσταση ανάμεσα στο φαντασιακό καθώς επίσης η παράδοση συ-

20. Το 2009-2019 το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης διοργανώνει την έκθεση *Το Όμορφο δεν είναι παρά η αισθητική του τρομερού* (επιμέλεια: Κώστας Καλφόπουλος) που περιελάμβανε έργα με «γκοθ» αισθητική.

21. Στο Γιώργος Τζιρτζιλάκης, *Υπο-νεωτερικότητα και εργασία του πένθους. Η επήρεια της κρίσης στη σύγχρονη ελληνική κουλτούρα* (εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 2014) ο συγγραφέας του βιβλίου επισημαίνει την επαναφορά μετασurreαλιστικών συμβόλων, φαντασμάτων και απωθημένων μύθων στην βάση της διαχείρισης της νεωτερικότητας από καλλιτέχνες κάποιοι από τους οποίους ανήκουν στην γενιά του ενενήντα και του 2000 όπως οι Ηλίας Παπαπλιάκης, Διονύσης Καβαλιεράτος, Γιάννης Βαρελάς, Βασίλης Καρούκ, Στέλιος Φαϊτάκης, (σ. 62).

νάντση διαφορετικών πραγματικοτήτων και χρονικοτήτων επανέρχεται σε πολλά έργα της συλλογής.

Χαρακτηριστική είναι η δουλειά του Μίλτου Μιχαλίδη του οποίου οι εφευρετικές, αμφίσημες σκηνές που βασίζονται σε ένα προσωπικό αρχείο εικόνων, θολώνουν τα όρια φαντασιακού και πραγματικού, μνήμης και γεγονότων καθώς επίσης ζωγραφικής και αντικειμένων στο χώρο. Η ζωγραφική του προεκτείνεται και σε κατασκευές που θυμίζουν παιχνίδια ή μακέτες και αποτελούν έναν συνδυασμό ευρεθέντος ή συναρμολογημένου αντικειμένου και γλυπτικής (με επιρροές από τον Edward Kienholz και τον Allen Jones) που εκφράζουν την πρωτότυπη εξερεύνηση του καλλιτέχνη γύρω από τον χώρο και την θύμηση.

Ιδιαίτερα είναι και τα έργα του Κώστα Παππά, τα πιο χαρακτηριστικά των οποίων είναι επινοημένα τοπία αποτελούμενα από εγκαταλελειμμένες όψεις της πόλης και της υπαίθρου, τοπία των οποίων η αμφισημία ανάμεσα στο χθες και το σήμερα, τα όρια ανάμεσα στη διάλυση και τη συγκρότηση, στο οικείο και το ανοίκειο δημιουργούν μία κατάσταση αναμονής και ανασφάλειας συνθέτοντας εντέλει ένα ψυχικό τοπίο.

Σώμα, επιτέλεση, χώρος, διερεύνηση των ορίων της ζωγραφικής.

Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του ενενήντα, το σώμα στην τέχνη γίνεται πεδίο εγγραφής κοινωνικών δομών, τραυμάτων και ανισοτήτων.

Στην σύγχρονη εποχή της βιοπολιτικής, η γλώσσα του σώματος γίνεται ένας κώδικας κοινωνικών εννοιών. Οι ζωγραφικοί πίνακες του Νίκου Καναρέλη, από τους πιο σημαντικούς Έλληνες καλλιτέχνες αυτής της ηλικιακής ομάδας, -στα έργα του φανερώνεται ο σύγχρονος κόσμος μας ανοιχτός σε ερμηνείες εγκολπώνοντας το παράλογο της ύπαρξης και την πολυπλοκότητα των ανθρώπινων σχέσεων- ο άνθρωπος μέσα σε έναν άδειο χώρο εκφράζει την απουσία, το σώμα μέσα σε μία κατάσταση εκκρεμότητας. Καθώς έργα του προκύπτουν από τα φωτογραφικά στιγμιότυπα μίας σκηνοθετημένης επιτέλεσης, αποτελούν επίσης μία εννοιολογική πραγμάτευση των ορίων της ζωγραφικής και της διασταύρωσης της με την φωτογραφία, την επιτέλεση, την σωματικότητα και τον κινηματογράφο.

Μέσα από ένα παλίμψηστο, παλλόμενων μορφών, πραγματεύεται ο Τζολιάνο Καγκλής το ανθρώπινο σώμα μέσα στο ζωγραφικό χώρο ενώ σε μία κοντινή παρατήρηση του σώματος και της σάρκας, που φέρνει στο νου έργα της Jenny Saville, προσκαλούν τον

θεατή οι πίνακες του Νίκου Κόνιαρη. Εδώ το σώμα γίνεται έκφραση της ευθραυστότητας και του εσωτερικού ψυχισμού.

Σε εντελώς διαφορετικό ύφος κινείται η δουλειά της Λένας Κιτσοπούλου (ηθοποιός-σκηνοθέτης στο κύριο επάγγελμά της) όπου πολυπρόσωπες σκηνές, διαφορετικά σώματα και χαρακτήρες προβάλλουν μία έντονη, επιδεικτική σεξουαλικότητα και τις διαφορετικές ταυτότητες με κριτήριο τον αυτοπροσδιορισμό βάσει φύλου.

Στον αντίποδα βρίσκονται τα ήσυχα, μοναχικά ολόσωμα πορτρέτα με κάρβουνο, παστέλ και γραφίτη της Αγγέλικα Βαξεβανίδου που κοιτούν τον θεατή και τοποθετούνται σαν το μοναδικό σημείο σε έναν άδειο, άπλετο χώρο συνδυάζοντας την μοναδικότητα του καθενός με το υπαρξιακό κενό του ανθρώπου.

Με αφαιρετική προσέγγιση αλλά με άλλη αφετηρία, ο Ηλίας Παπαηλιάκης, επίσης από τους πιο σημαντικούς καλλιτέχνες της γενιάς του²² που πειραματίζεται ποικιλοτρόπως με την ζωγραφική, δημιουργεί ζωγραφικούς χώρους μέσα από το σχέδιο το οποίο μοιάζει σε μια ρευστή μονοκοντυλιά και δομεί την επιφάνεια σε ένα παιχνίδι ανάμεσα στο χώρο, το σχήμα και την γραμμή.

Κατακερματισμός, ασυνέχειες και σύνθεση αποσπασμάτων

Η απώλεια ενός κέντρου, ο κατακερματισμός του χώρου και η μη γραμμική αφήγηση προσδιορίζει πολλά από τα έργα ανεξαρτήτως των στυλιστικών διαφορών τους.

Στις μετωπικές συνθέσεις της Γεωργίας Φαμηρίς, έχει κανείς την εντύπωση ότι βλέπει μία εξέλιξη από αποσπάσματα διαφορετικών ιστοριών που αφορούν πάντα στην θηλυκότητα και στον εαυτό – πρόκειται για εκδοχές αυτοπορτρέτων.

Με καρέ από λεπτομέρειες, διαφορετικών στιγμιότυπων ζωγραφισμένων με πλακάτ χρώματα, ο Ηλίας Παπανικολάου συνθέτει ένα ζωγραφικό κολλάζ μίας άδειας, προγραμματισμένης καθημερινότητας με χαρακτήρες που δεν αλληλεπιδρούν.

Ένα σουρεαλιστικό, πυκνό συνονθύλευμα διαφορετικών μορφών και αντικειμένων περιστοιχίζουν τις φορτισμένες με κοινωνικά σχόλια προσωπογραφίες που δημιουργεί ο Αντώνης Τσακίρης συνδυάζοντας το χιούμορ με την αιχμηρή κριτική και με στοι-

χεία που θυμίζουν τόσο την γερμανική αντικειμενικότητα αλλά εν μέρει και πίνακες του Εδουάρδου Σακαγιάν.

Διακειμενικότητα, ιστορία της τέχνης, ρόλοι και σύνθετες αναφορές

Οι δεξιοτεχνικά, με χειρουργική ακρίβεια, και ιδιαίτερα επινοητικές ζωγραφικές μικρών διαστάσεων (που προσομοιάζουν σε μικρογραφίες) του Μανώλη Μπισσάκη, αποτελούν ιδιότυπες προσωπογραφίες και συνιστούν ένα ξεχωριστό και πολύ ιδιαίτερο, αναγνωρίσιμο στυλιστικό ιδίωμα που συνδυάζει και μετασχηματίζει ποιότητες από όλη την ιστορία της τέχνης, και κυρίως από την πρώιμη Αναγέννηση σε σκηνοθετημένες, εικόνες με περίπλοκους συμβολισμούς. Από τους πιο αναγνωρισμένους καλλιτέχνες της γενιάς του²³, ο Μπισσάκης επινοεί κάθε φορά ένα πολιτισμικό και ιστορικό μωσαϊκό που συγκεράζει την ιστορία με το σήμερα με οξύτητα και χιούμορ.

Ο Νίκος Σίσκος αντλεί σύμβολα από την Ιστορία της Τέχνης και με λεξιλόγιο που θυμίζει τον σουρεαλισμό σε συνδυασμό με τον μαγικό ρεαλισμό, συνυφαίνει αναφορές στην τεχνολογία, την επιστήμη, τη μαζική κουλτούρα, θρησκεία σε διαπλοκές νοσημάτων με κοινωνική αιχμή.

Με την ΠΡΑΞΗ 6 αναδύεται η φυσιογνωμία μίας σημαντικής ιδιωτικής συλλογής. Οι εκλεκτικές συγγένειες που υπάρχουν ανάμεσα στα έργα αλλά και μεταξύ των καλλιτεχνών τόσο με προηγούμενες γενιές όσο και με συνομήλικούς τους θα μπορούσε να είναι το αντικείμενο επιμέρους εκθέσεων. Ο κατακερματισμός, η θραυσματικότητα, ο κοινωνικός σχολιασμός, η αμφισημία, η αφήγηση, η αλληγορία, το παράδοξο, το αλλόκοτο, το χιούμορ και ο ανθρωποκεντρισμός είναι κάποια γενικά, κοινά χαρακτηριστικά τόσο ως περιεχόμενο αλλά και ως φόρμα. Αυτά τα χαρακτηριστικά συνεχίζονται και σε κάποιους νεότερους ζωγράφους ενώ πολλοί νεότεροι καλλιτέχνες δημιουργούν μία ζωγραφική που θολώνει τα όρια του ορατού - φανταστικού και καταπιάνεται με την έννοια του θραύσματος. Πολλοί νέοι καλλιτέχνες αμφισβητούν τις διχοτομήσεις και διερευνούν τις μυθολογίες του οικείου, τον μύθο, την μνήμη, τις αλληγορίες των συμβόλων, το σώμα ως τόπο εγγραφής προσωπικών και συλλογικών βιωμάτων, τον αντίκτυπο και τις όψεις της σύγχρονης καταγιστικής οπτικής πληροφόρησης, την έννοια μίας διευρυμένη αντίληψης. Στους νέους καλλιτέχνες (γεννη-

22. Συμμετέχει στο Ελληνικό Εθνικό Περίπτερο στην Μπιενάλε της Βενετίας το 2001 μαζί με τους Νίκο Ναυρίδη και Έρση Χατζηαργυρού (επίτροπος: Λίνα Τσίκουτα) και στην έκθεση ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ , Έργα από την συλλογή του ΕΜΣΤ, Ντοκουμέντα στο Κάσελ το 2017 (επιμέλεια: Κατερίνα Κοσκινά).

23. Μία μικρή ατομική έκθεση με την ενότητα των έργων του *Faces Of The Uigur Through Song & Dance*, εκτέθηκε στην National Portrait Gallery του Λονδίνου το 2008 (τα έργα πραγματοποιήθηκαν στην Κίνα στο πλαίσιο της υποτροφίας του κατόπιν της βράβεισής του με το BP award, National Potrait Gallery την ίδια χρονιά).

μένων από το 1980 και μετά)²⁴ παρατηρείται επίσης μία σύγχρονη ζωγραφική με φασματικές, νοερές μορφές και με μία αίσθηση ρευστότητας.

Οι διαφορετικές ταυτότητες, η ιστορική και ανθρωπολογική έρευνα, η διεπιστημονική προσέγγιση, ο επαναπροσδιορισμός της ιστορίας, η τεχνολογία, το περιβάλλον και η βιοτεχνολογική εποχή, οι παραδοσιακές πρακτικές εντάσσονται στις τρέχουσες προβληματικές. Το πώς η επόμενη ΠΡΑΞΗ της συλλογής της ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ θα αναδείξει αυτές τις τάσεις θα επιτρέψει να διαφανεί και ο αντίκτυπος των καλλιτεχνών της ΠΡΑΞΗΣ 6 ως εκπρόσωπους της ηλικιακής ομάδας των ελλήνων καλλιτεχνών που εμφανίζονται την νέα χιλιετία, στους νεότερους.

24. Η έκθεση *Εκ Νέου, Μια Γενιά Ελλήνων Καλλιτεχνών* (επιμέλεια: Δάφνη Βιτάλη, Δάφνη Δραγώνα, Τίνα Πανδής) το 2013 στο ΕΜΣΤ, ανέδειξε όψεις της τέχνης καλλιτεχνών γεννημένων 1979-1990).

Κατάλογος έργων

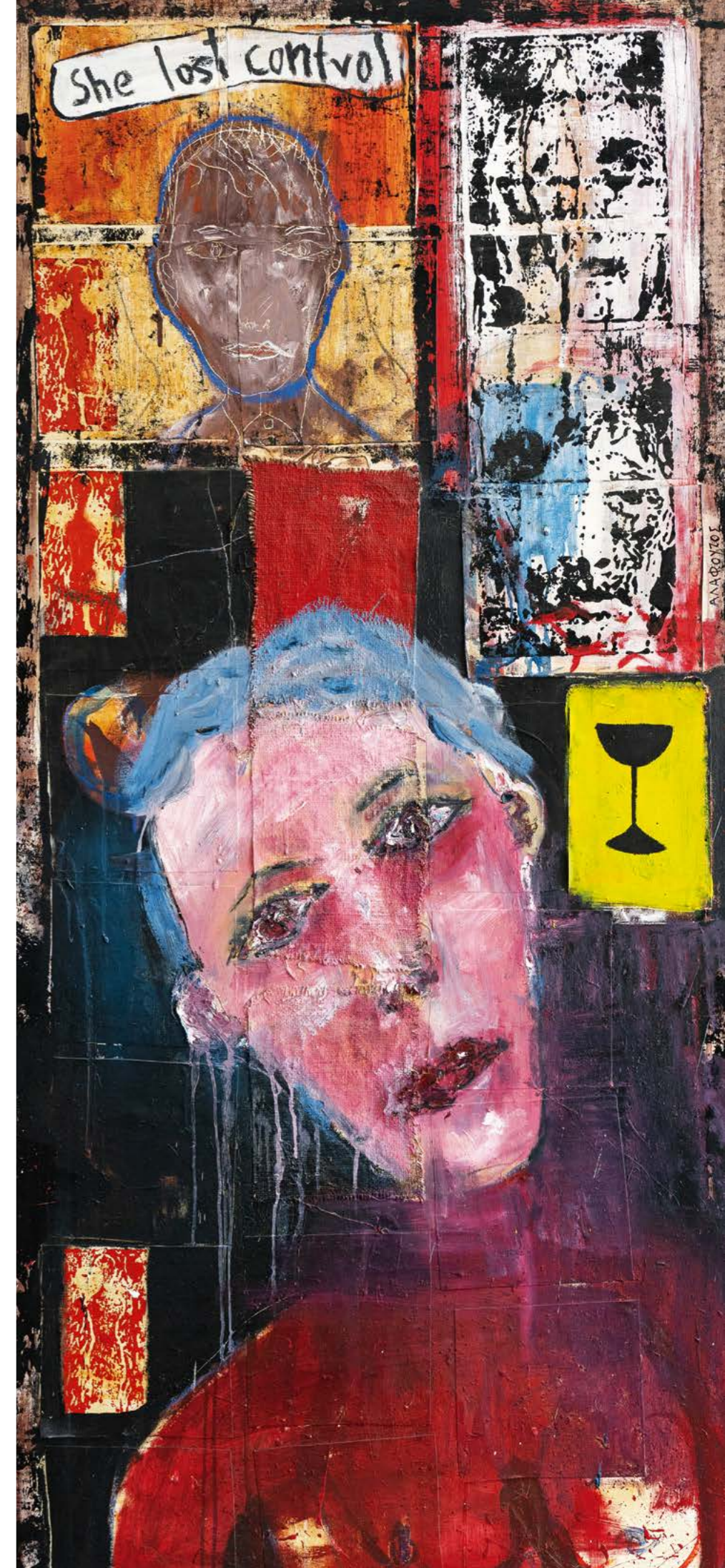
Στέφανος Αλαφούζος

1971

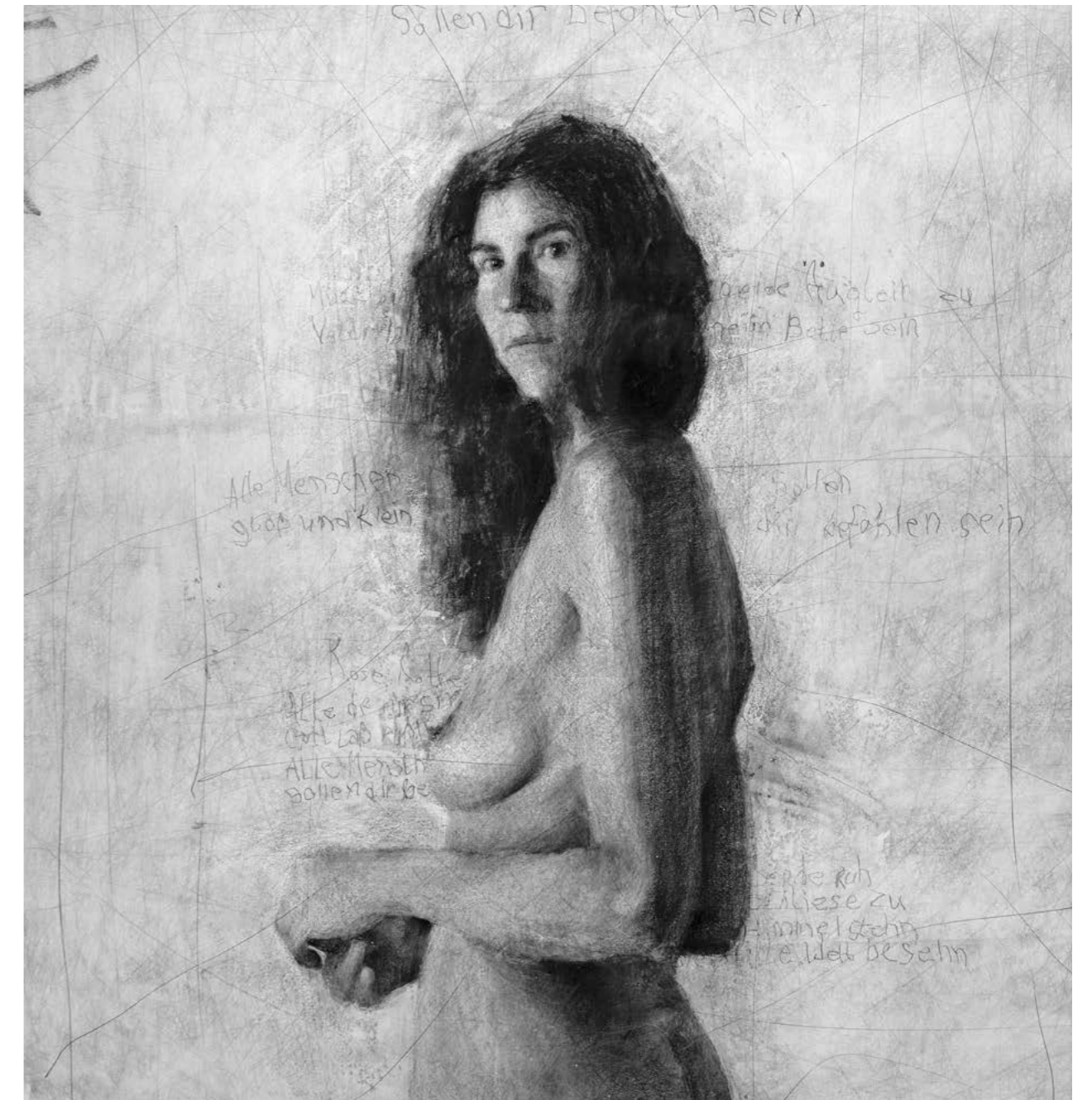
Οι βρύσες, 2005
Λάδι σε καμβά
120 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.197]

She lost control, 2005
Λάδι σε καμβά
197 x 87 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.190]

Αγγέλικα Βαξεβανίδου

1974

Μαριάννα, 2011
Κάρβουνο, γραφίτης, παστέλ
89 x 85 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.761]

Ευαισθητοποίηση, 2012
Κάρβουνο, γραφίτης, παστέλ
152 x 291 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.038]

Schlat kindlein schlaf, 2012
Κάρβουνο, γραφίτης, παστέλ
152 x 286 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.760]

Σάββας Γεωργιάδης

1975

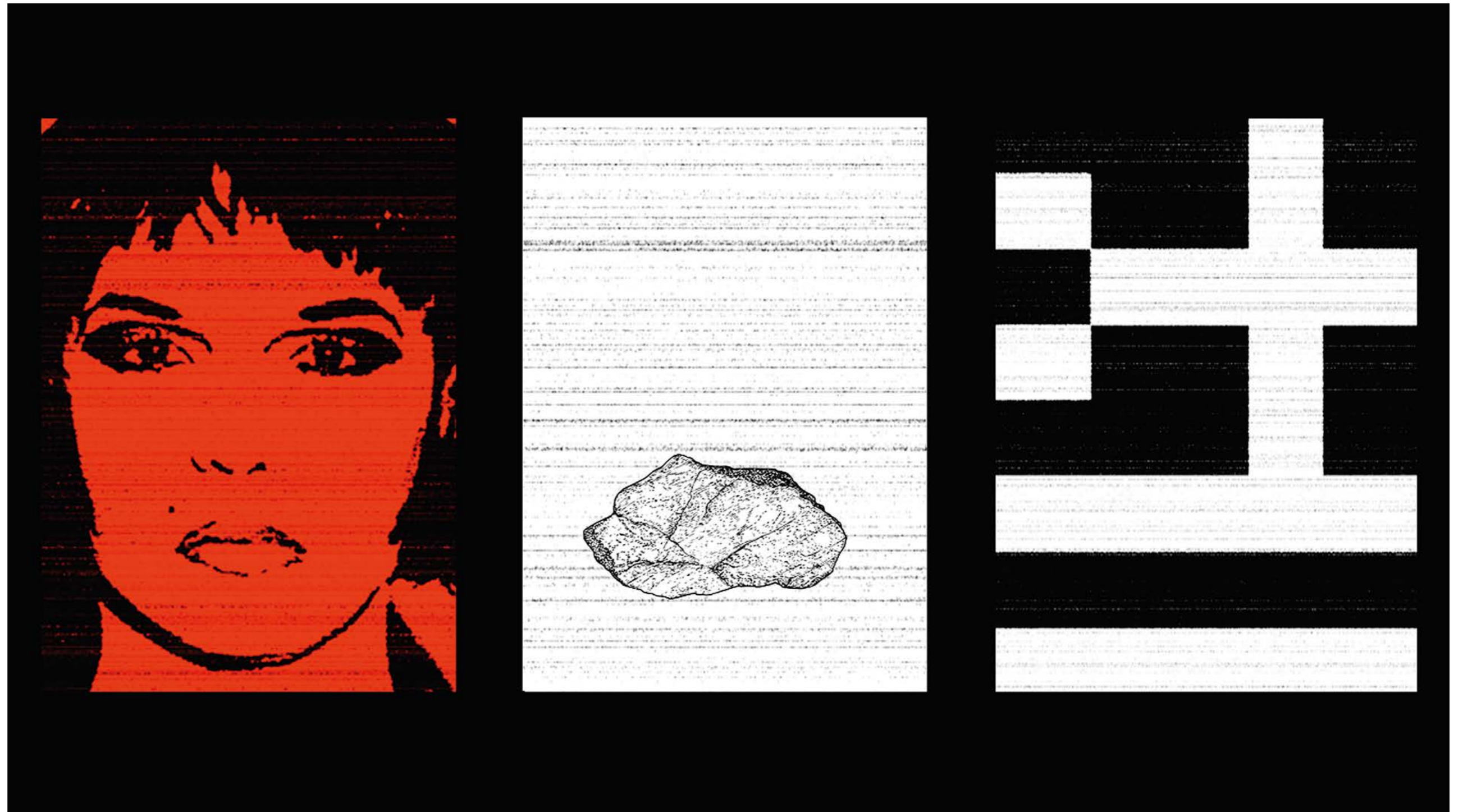
Πορτρέτο, 2001
Λάδι σε καμβά
29,5 x 55 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.236]

Unconditional, 2024
Λάδι σε καμβά
160 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.198]

Νίκος Παβρόπουλος

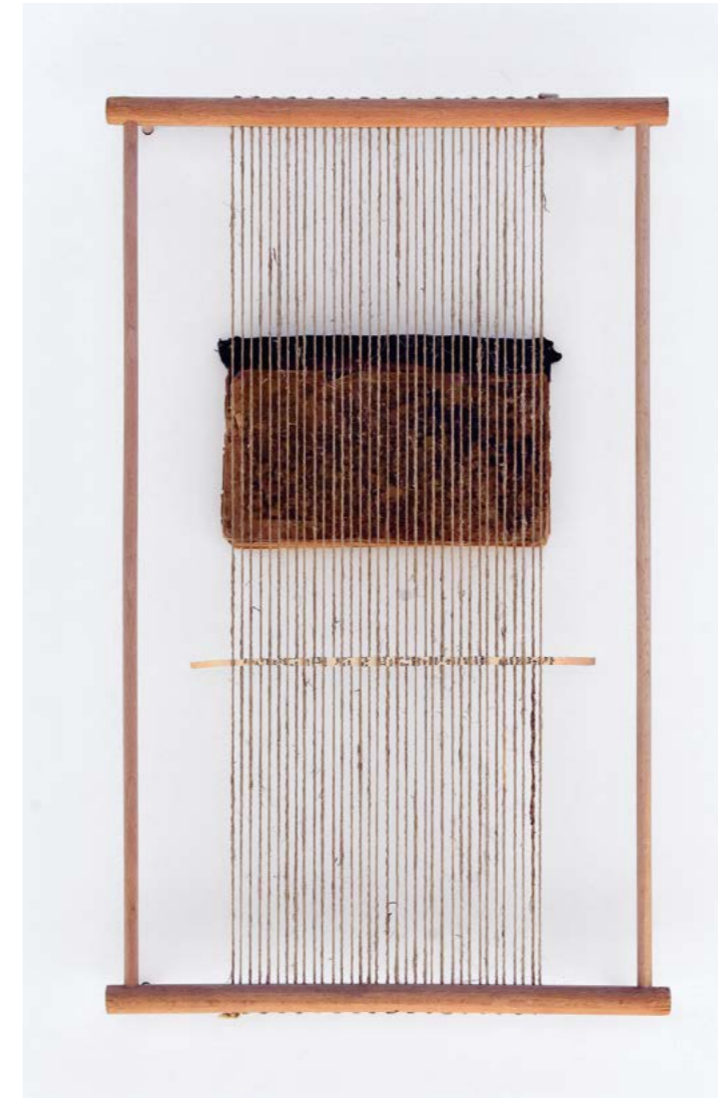
1971

Ζακ Κωστόπουλος, 2019
Από την ενότητα «Έξι φόντοι εν καιρώ ειρήνης»
Ξύλο, γύψος, mp4 βιντεο-προβολή
50 x 70 x 5 εκ. x 3
[Αρ. κτήσης, 3.919]

Παναγιώτης Δαραμάρας

1970

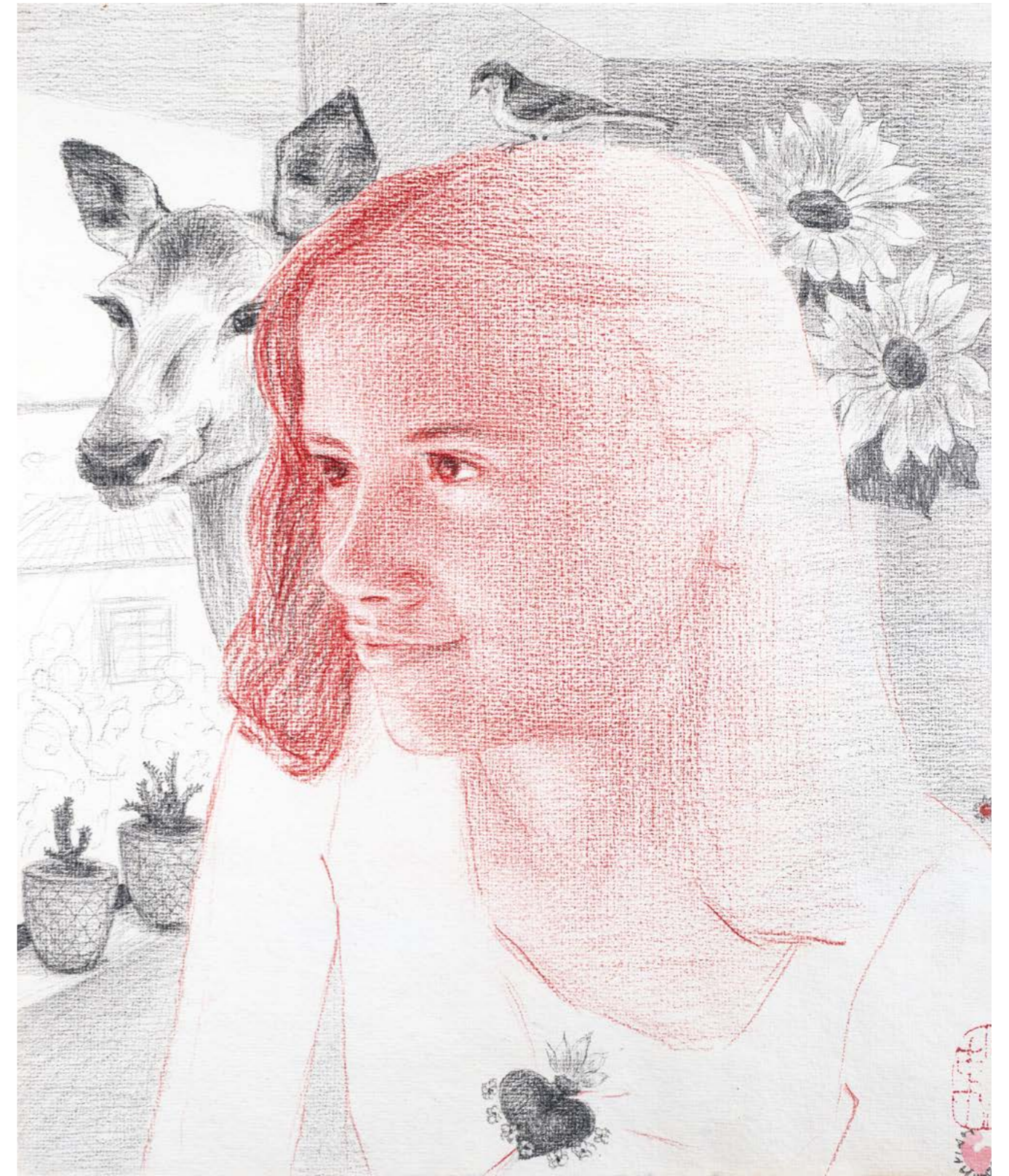

Αρχειοθέτηση I, 2019
Χειροποίητο σχοινί, ξύλο, βιβλίο
69 x 51 x 8 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.986]

Αρχειοθέτηση II, 2021
Σπάγγος, ξύλο, βιβλίο
69 x 51 x 8 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.987]

Βερονίκη Δαμιανίδου

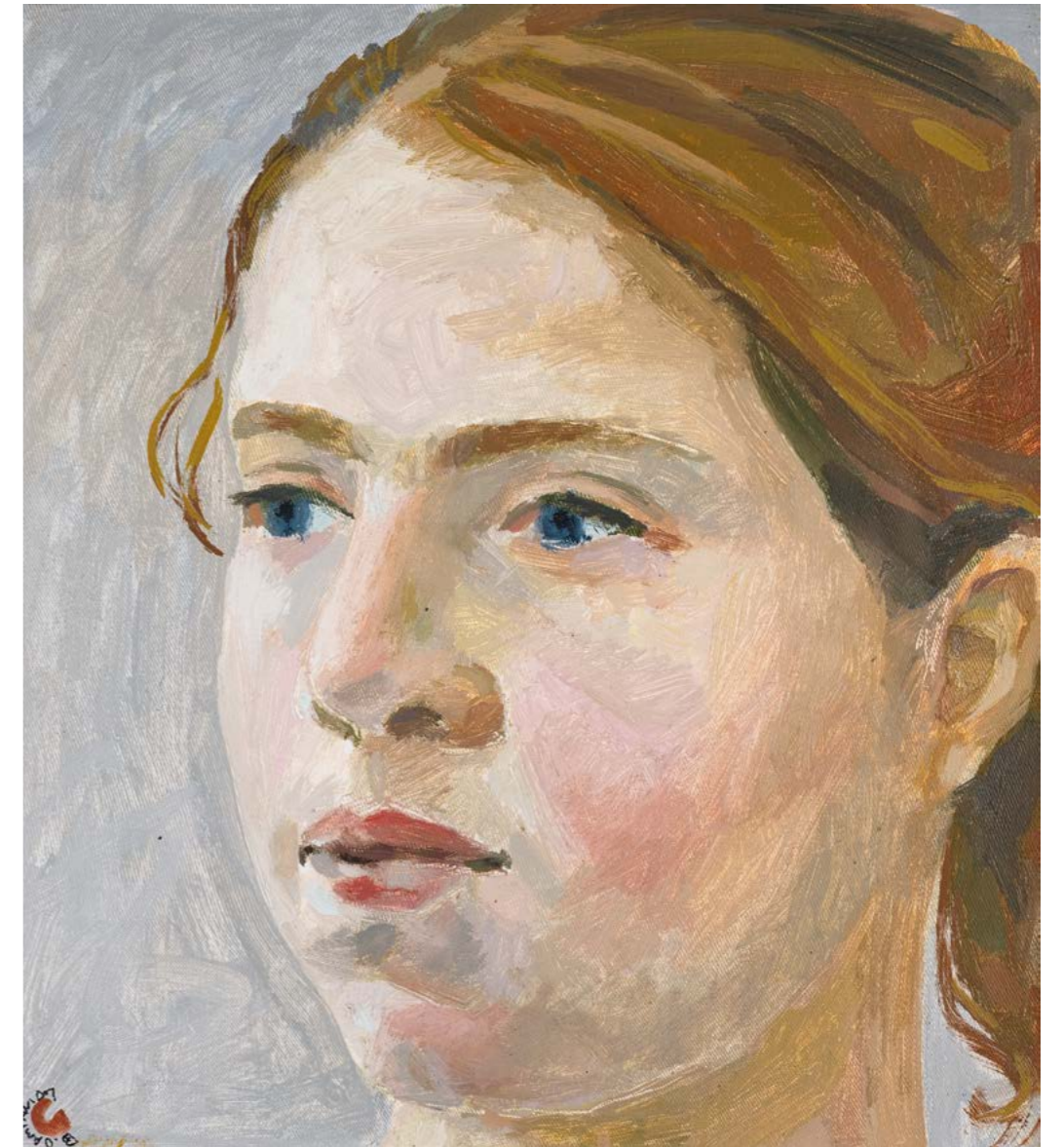
1975

Η αθωότητα, 2021
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
23 x 20,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.165]

Το αγόρι, 2017
Λάδι σε καμβά
23 x 20,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.162]

Η Μελισσάνθη, 2019
Λάδι σε καμβά
23 x 20,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.164]

Νίκος Έξαρχος

1970

Θεόφιλος, 2015
Κατασκευή, 3/7
87 x 50 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.206]

Γωγώ Ιερομονάχου

1975

Sheetstory III, 2016
Κάρβουνο σε πανί
270 x 159 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.951]

Day after portrait, 2022
Λάδι σε καμβά
200 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.933]

Αλεξάνδρα Ισακίδου

1973

Θέα από πόρτα, 1997
Λάδι σε καμβά
145 x 110 εκ.
[Αρ. κτήσης, 63]

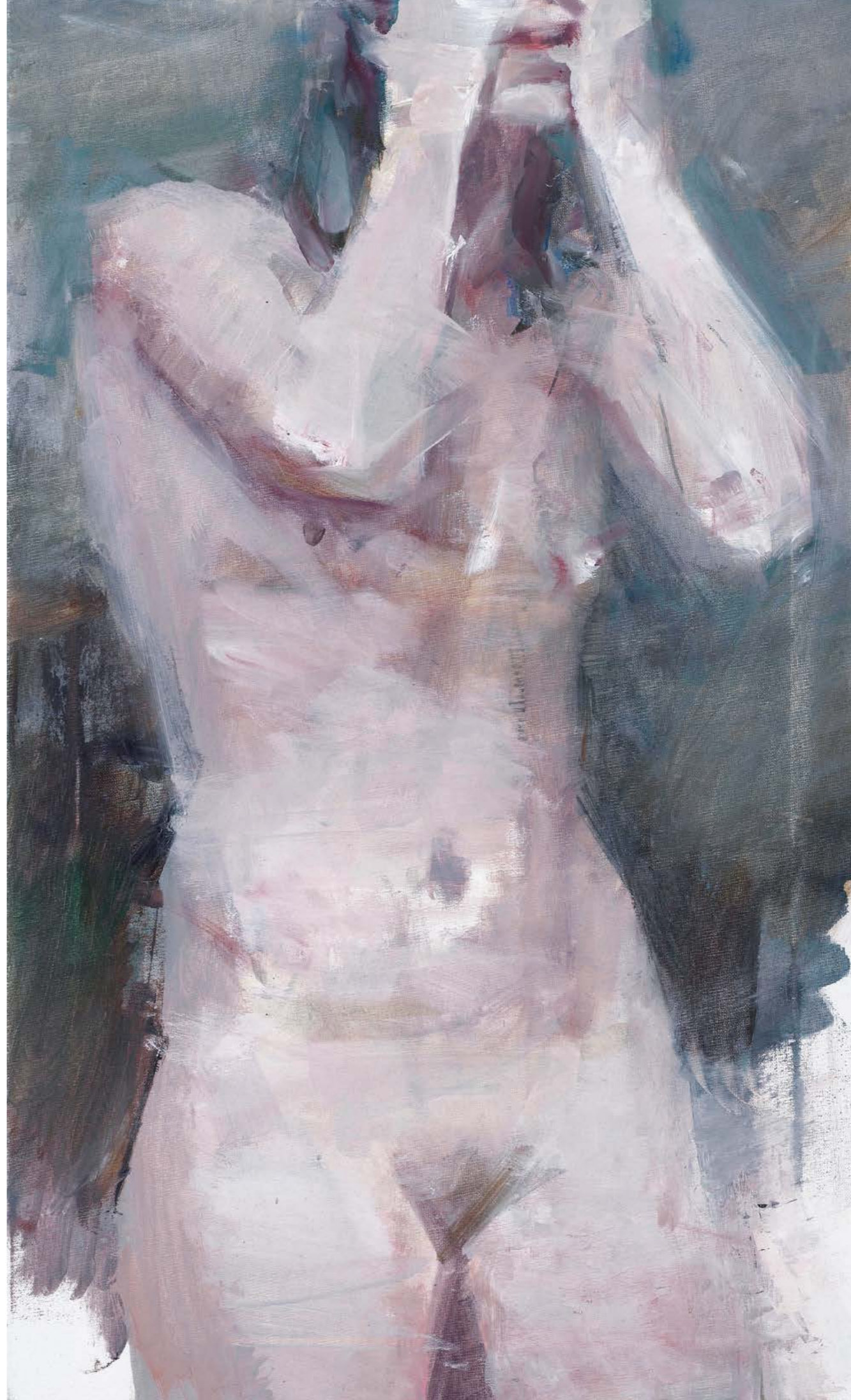
Τζουλιάνο Καγκλής

1974

Το παράθυρο, 2023
Λάδι σε καμβά
120 x 160 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.136]

Γυναίκα στο μπάνιο, 2023
Λάδι σε καμβά
83 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.137]

Κατσαδιώτης Χριστόφορος

1971

Fragile, 2016
 Οξυγραφία 1/1
 39 x 56,5 εκ.
 [Αρ. κτήσης, 3.436]

Άτιλο, 2017
 Οξυγραφία 1/1 και ραφή
 37,5 x 56,2 εκ.
 [Αρ. κτήσης, 3.439]

Θεόφιλος Κατσιπάνος

1975

Το κίτρινο φόρεμα, 2008
Λάδι σε καμβά
42,5 x 31,3 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.321]

Άιτελο, 2011
Λάδι σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.197]

Άμαξα, 2011
Λάδι σε καμβά
110 x 140 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.319]

Νίκος Καναρέλης

1975

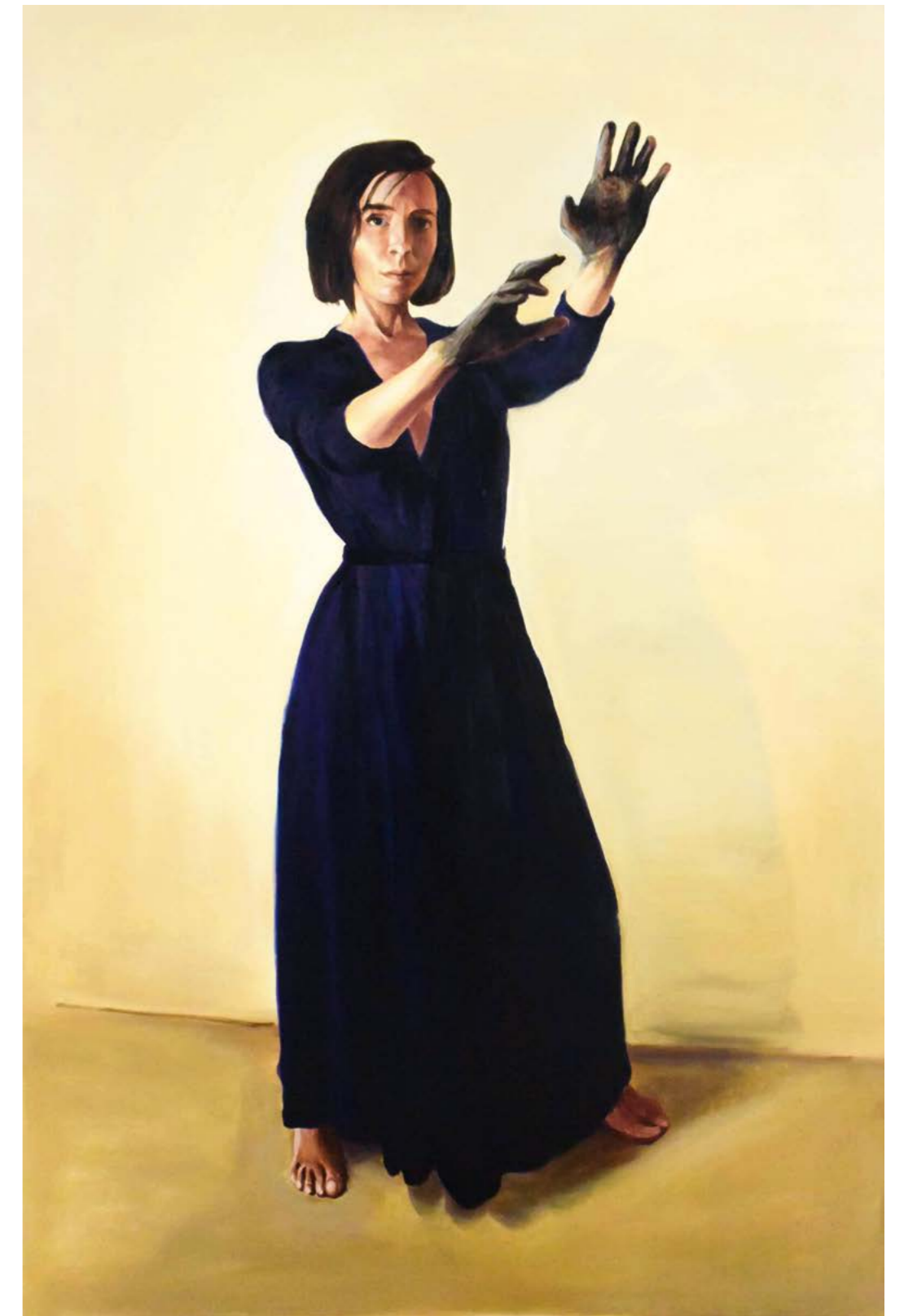

Locus Solus I, 2021
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.225]

Locus Solus II, 2021
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.226]

The witch, 2021
Λάδι σε καμβά
195 x 130 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.189]

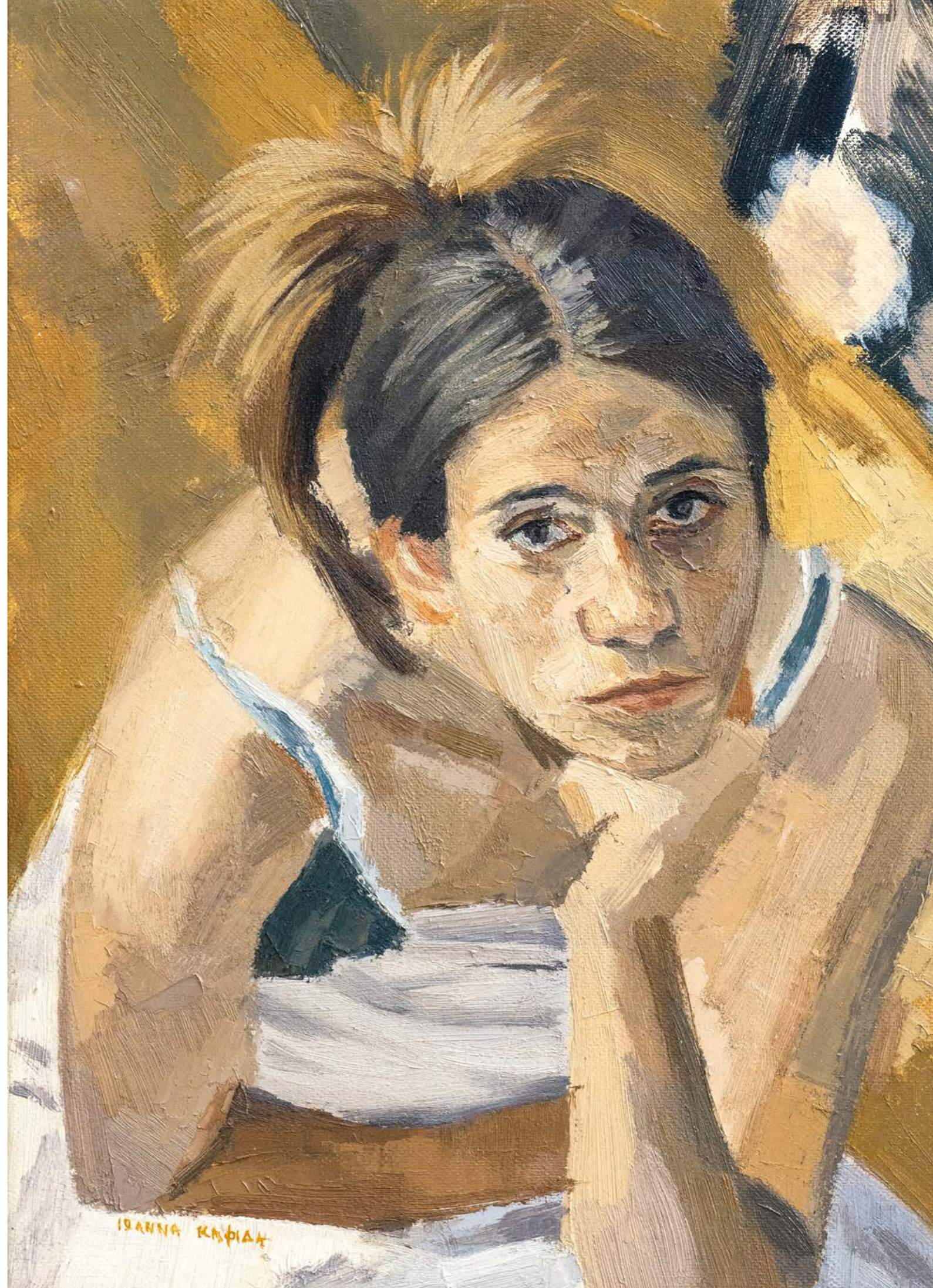
Ιωάννα Καφίδα

1975

Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
18 x 13 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.092]

Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
31,6 x 23 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.093]

Λένα Κιτσοπούλου

1971

Άτιτλο, 2019
Μικτή τεχνική σε χαρτί
41 x 57 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.222]

Άτιτλο, 2019
Μικτή τεχνική σε χαρτί
41 x 57 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.221]

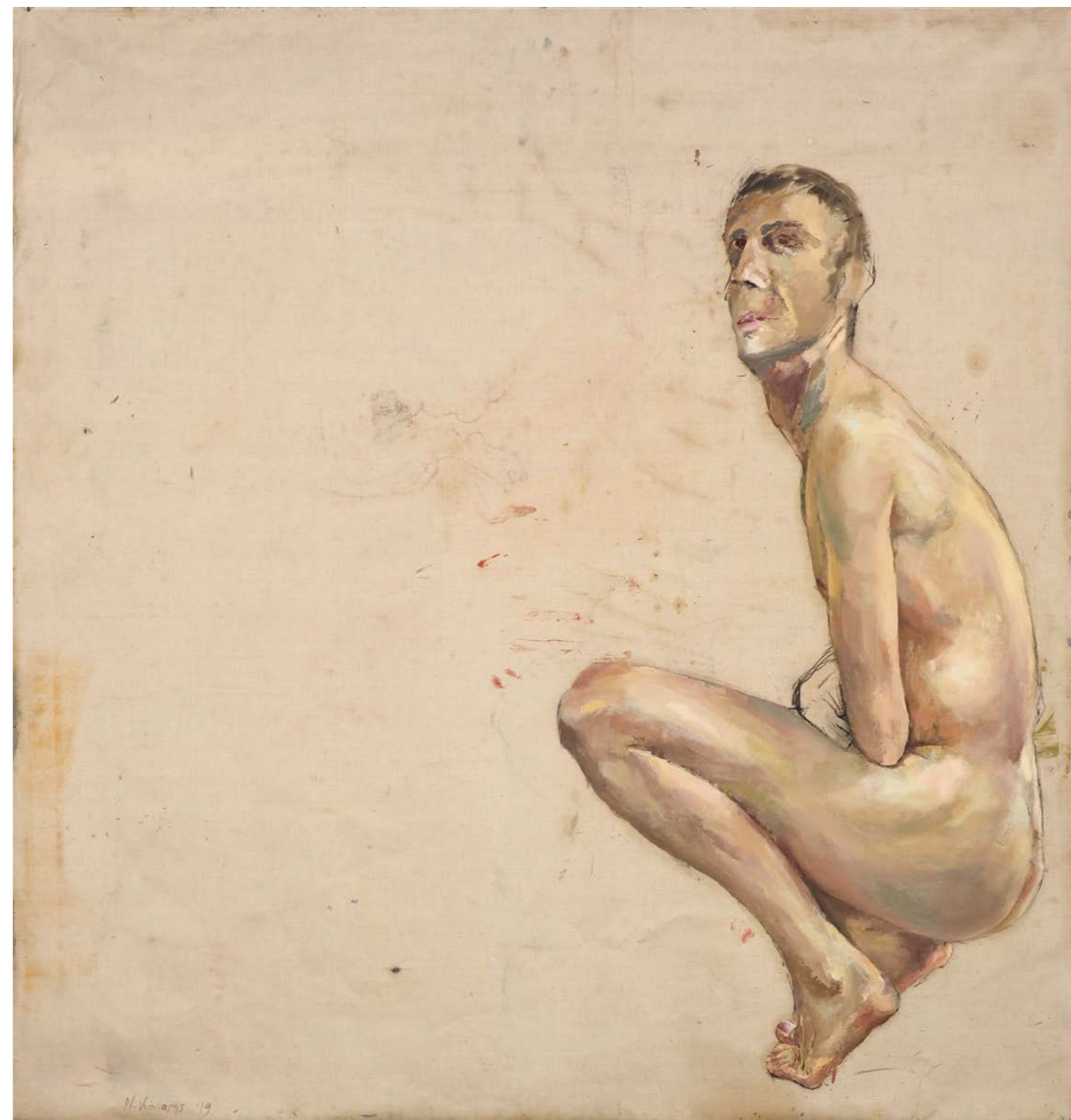
Νίκος Κόνιαρης

1975

Άτιτλο, 2015
Λάδι σε καμβά
60 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.761]

Επιφάνεια M24, 2019
Λάδι σε καμβά
210 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.759]

Λήδα Κοντογιαννοπούλου

1971

Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
13,5 x 23,2 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.096]

Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
6,6 x 26,9 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.098]

Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
9 x 28,6 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.097]

Σπύρος Κοντούλης

1971

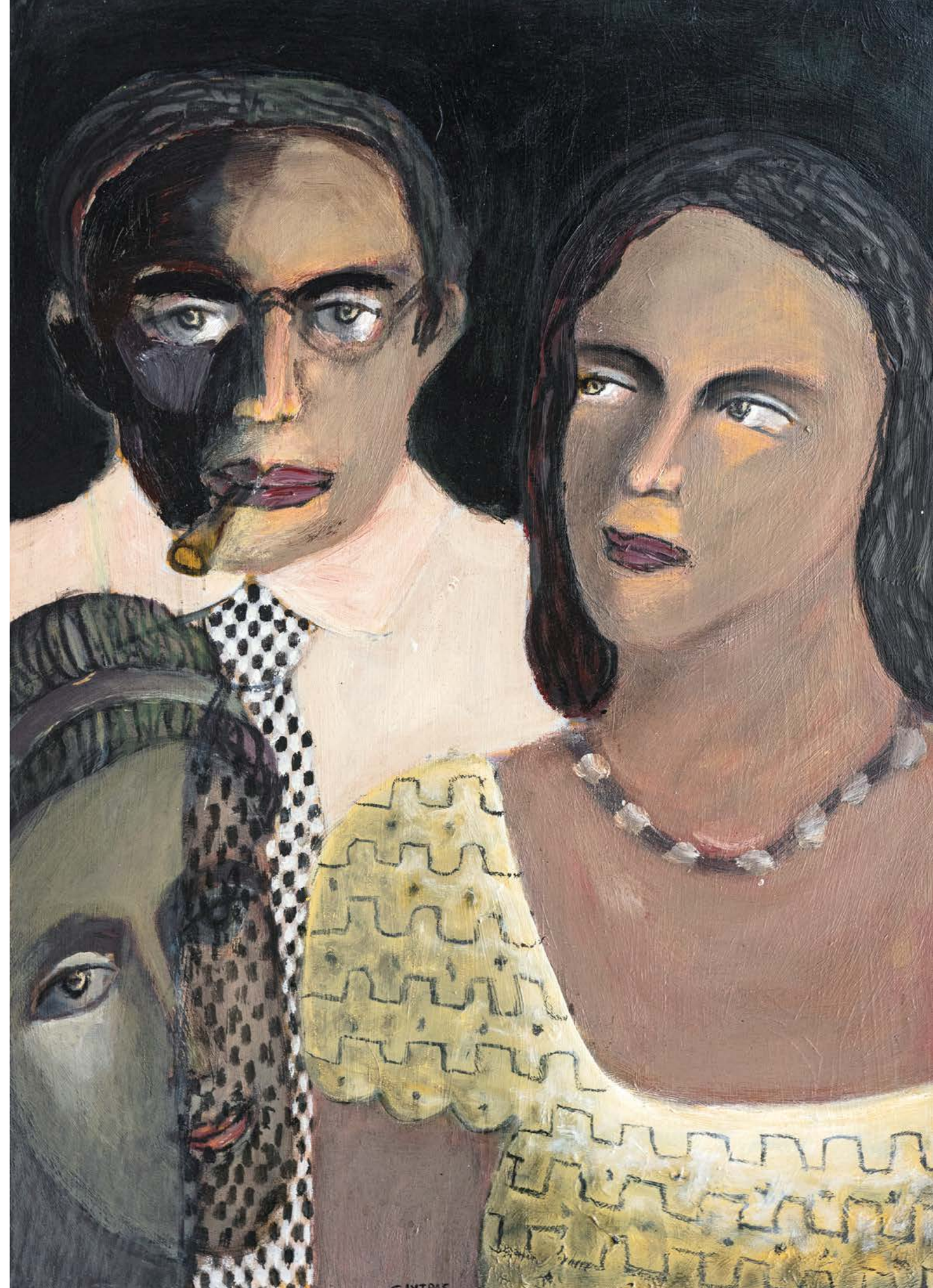

Κόκκορας
Μεταλλική κατασκευή
55 x 54x 25 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.377]

Σπύρος Λύτρας

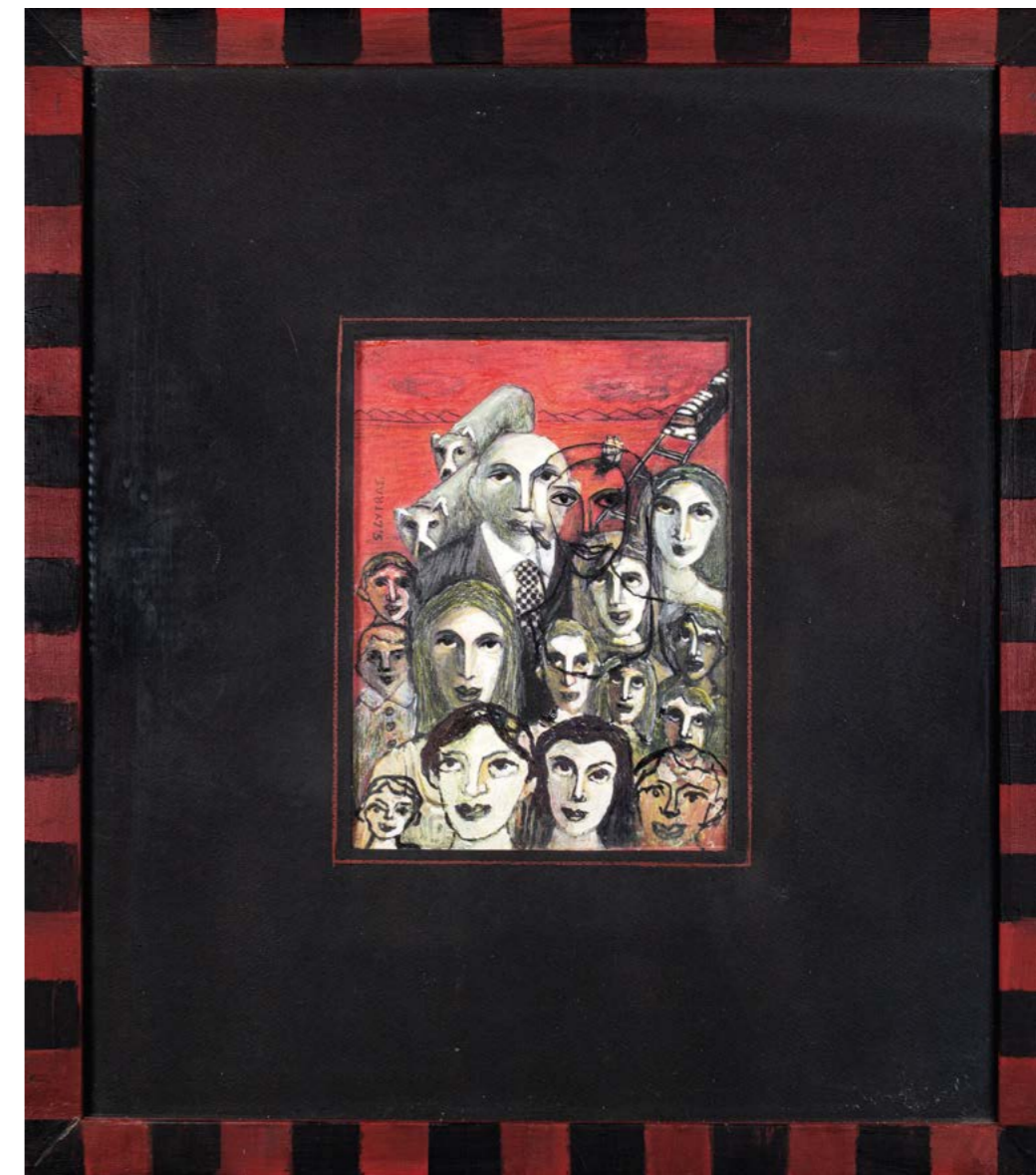
1971

Αντικρισμοί, 2019
Λάδι και κάρβουνο σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.954]

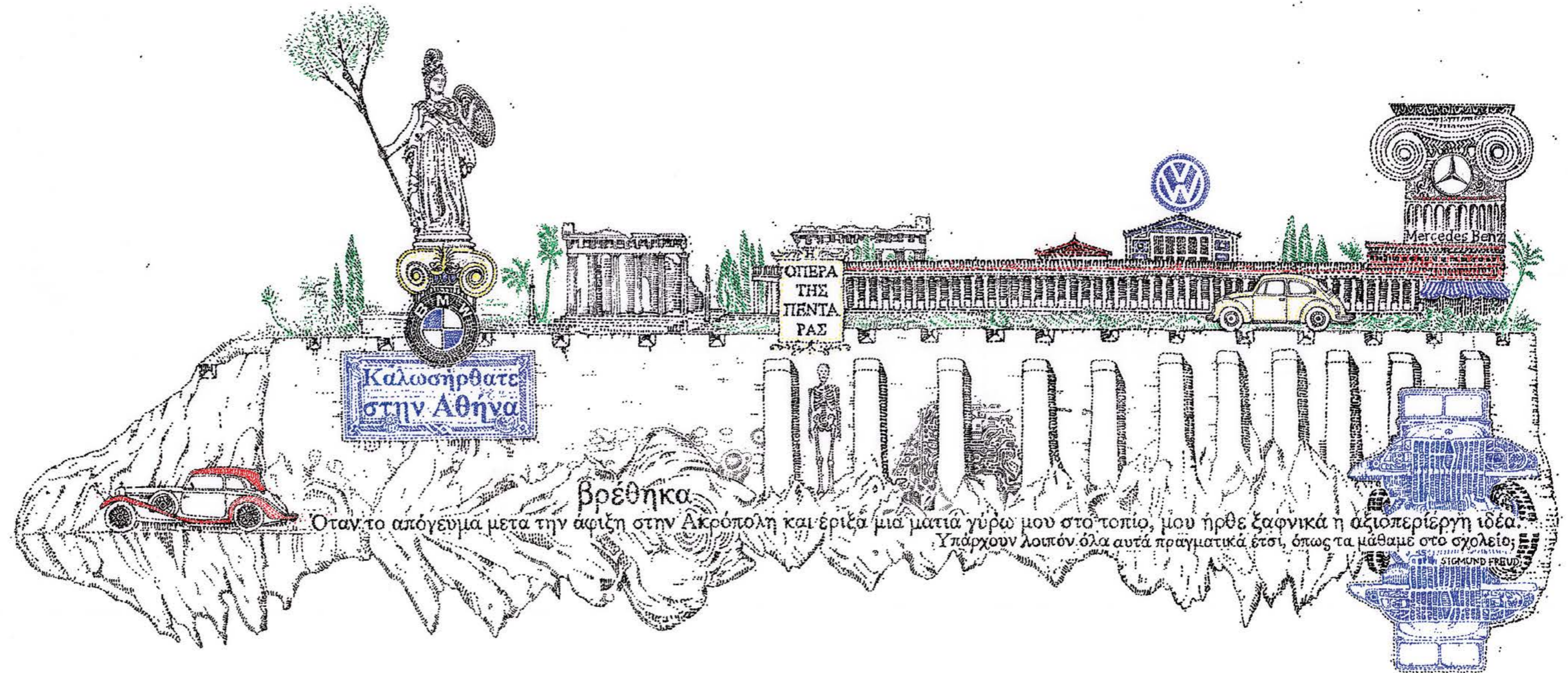
Διάλογοι, πρόσωπα και σκύλοι
Ακρυλικό και μελάνι σε χαρτί
50 x 45 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.195]

Διάλογοι, πρόσωπα
Ακρυλικό και μελάνι σε χαρτί
50 x 45 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.194]

Αλέξανδρος Μαγκανιώτης

1972

Καλώς ήρθατε στην Αθήνα,
2015
Ακρυλικοί μαρκαδόροι σε
ημιδιαφανές φιλμ
105 x 163 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.171]

"L'heure des comptes", 2024
Ακρυλικοί μαρκαδόροι σε
διαφάνεια
42 x 28,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.188]

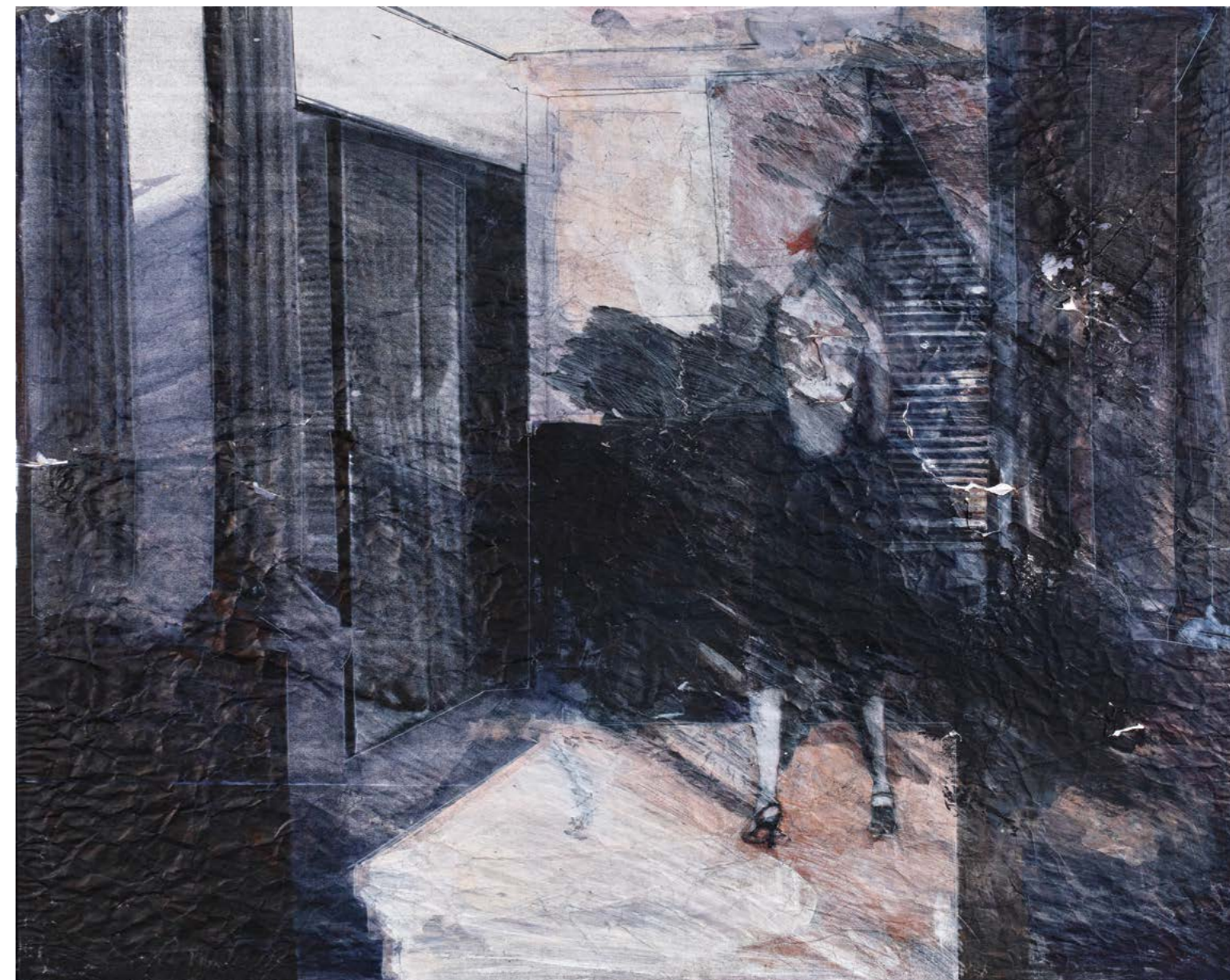

Μίλτος Μιχαηλίδης

1971

Χωρίς τίτλο, 2012
Μικτή Τεχνική σε Χαρτί
49,5 x 34,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.210]

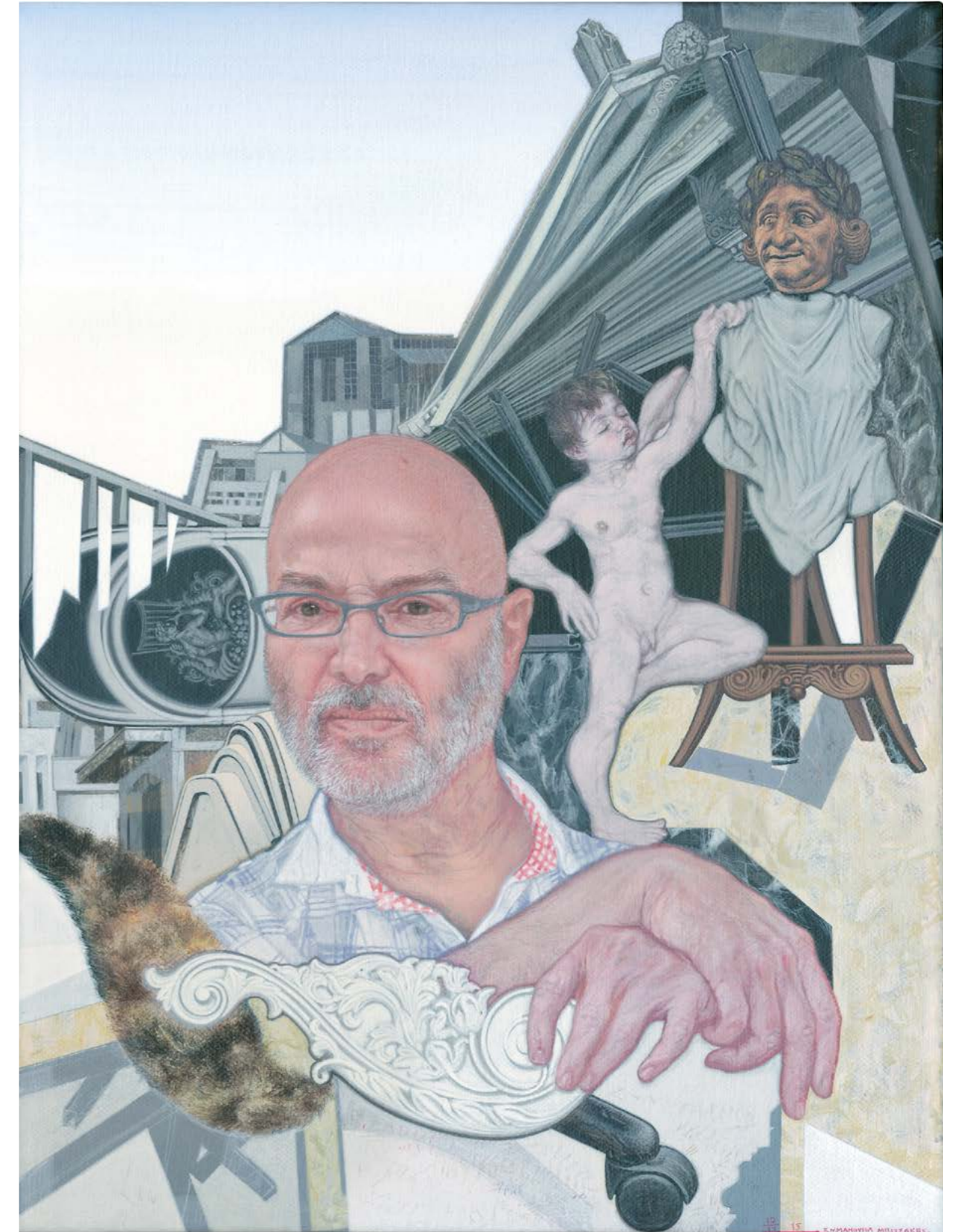

Η Evangelina Carlson Μπροστά Στο
Παράθυρο
Μικτή Τεχνική σε Χαρτί
88 x 111,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.093]

Μανώλης Μπιτσάκης

1974

Πορτρέτο Γ. Β., 2015
Ακρυλικό σε καμβά
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.903]

Good and bad government, 2018
Ακρυλικό σε καμβά
25 x 23 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.562]

Ελισαβετιανή Καταιγίδα, 2015
Ακρυλικό σε χαρτόνι
12,5 x 9,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.203]

Ο Φιλόμευος, 2001/2024
Λάδι σε καμβά
120 x 35 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.227]

Λαμπρινή Μποβιάτσου

1975

Objectivity 8, 2010
Λάδι σε μουσαμά
70 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.096]

Άτιτλο, 2007
Γύψος επιζωγραφισμένος
με λάδι επικολλημένος σε
ανοξείδωτο μέταλλο
64 x 43 x 7 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.743]

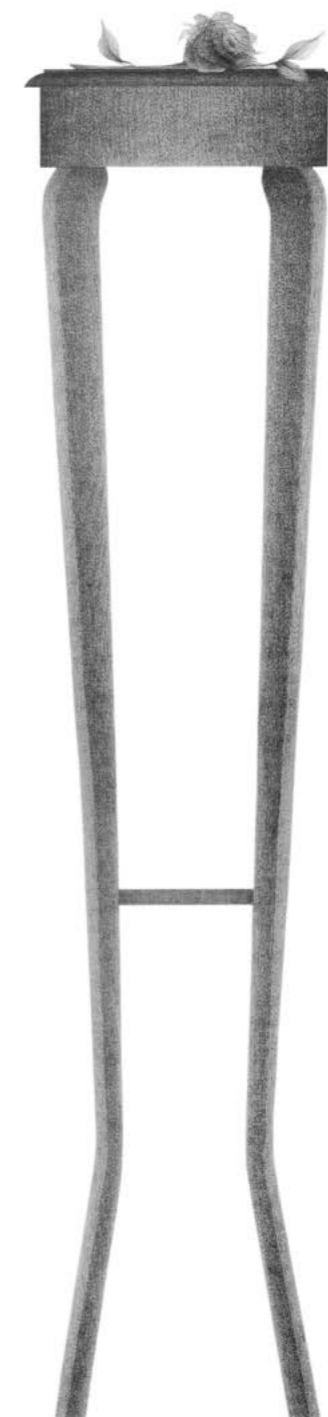
Άτιτλο, 2007
Γύψος επιζωγραφισμένος
με λάδι επικολλημένος σε
ανοξείδωτο μέταλλο
64 x 43 x 7 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.742]

Φανή Πανταζίδου

1971

Τραπέζι και μιμητό, 2008
Μολύβι σε χαρτί
220 x 152 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.342]

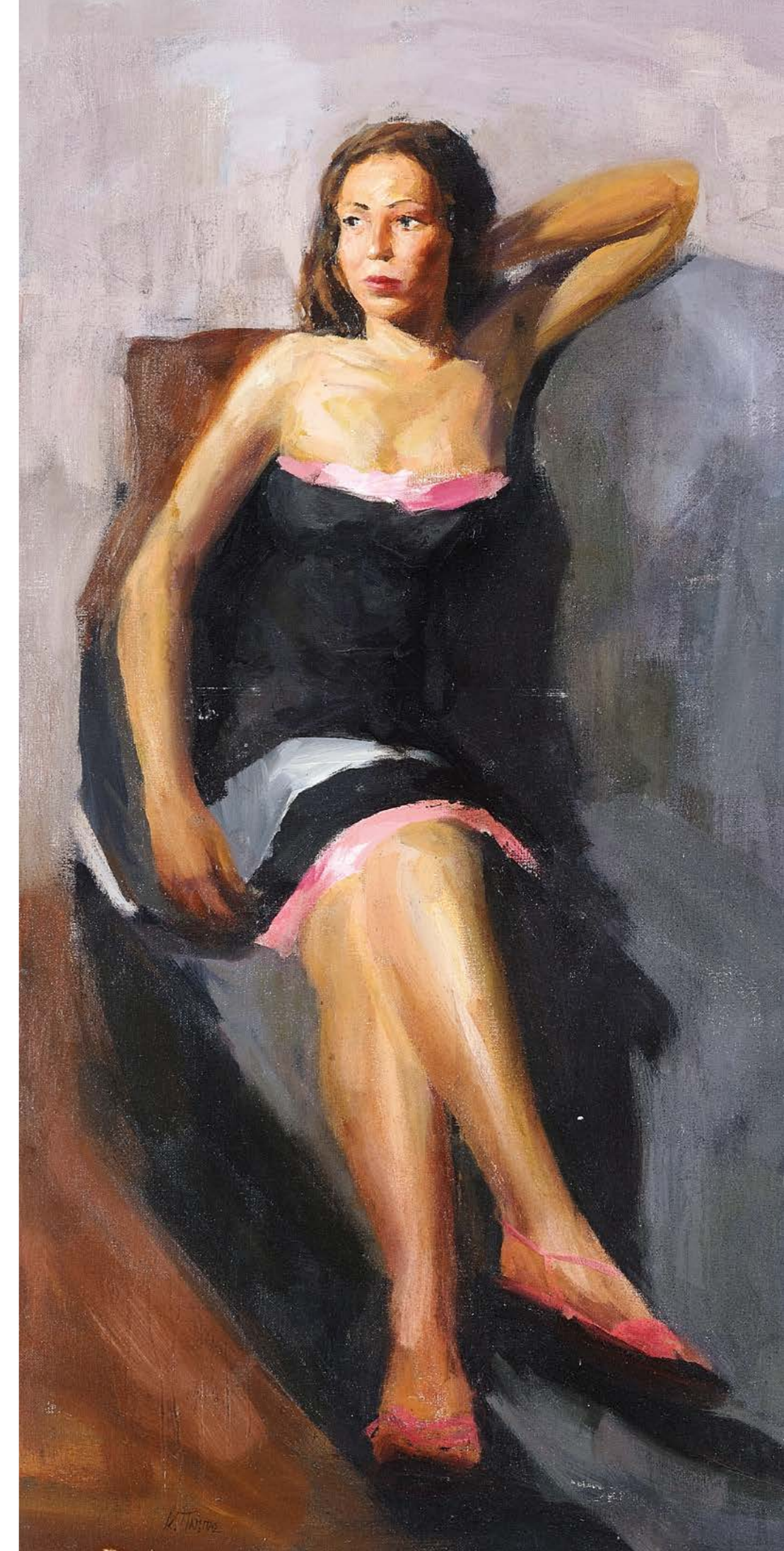

Ανθοστήλη, 2008
Μολύβι σε χαρτί
200 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.340]

Κώστας Παππός

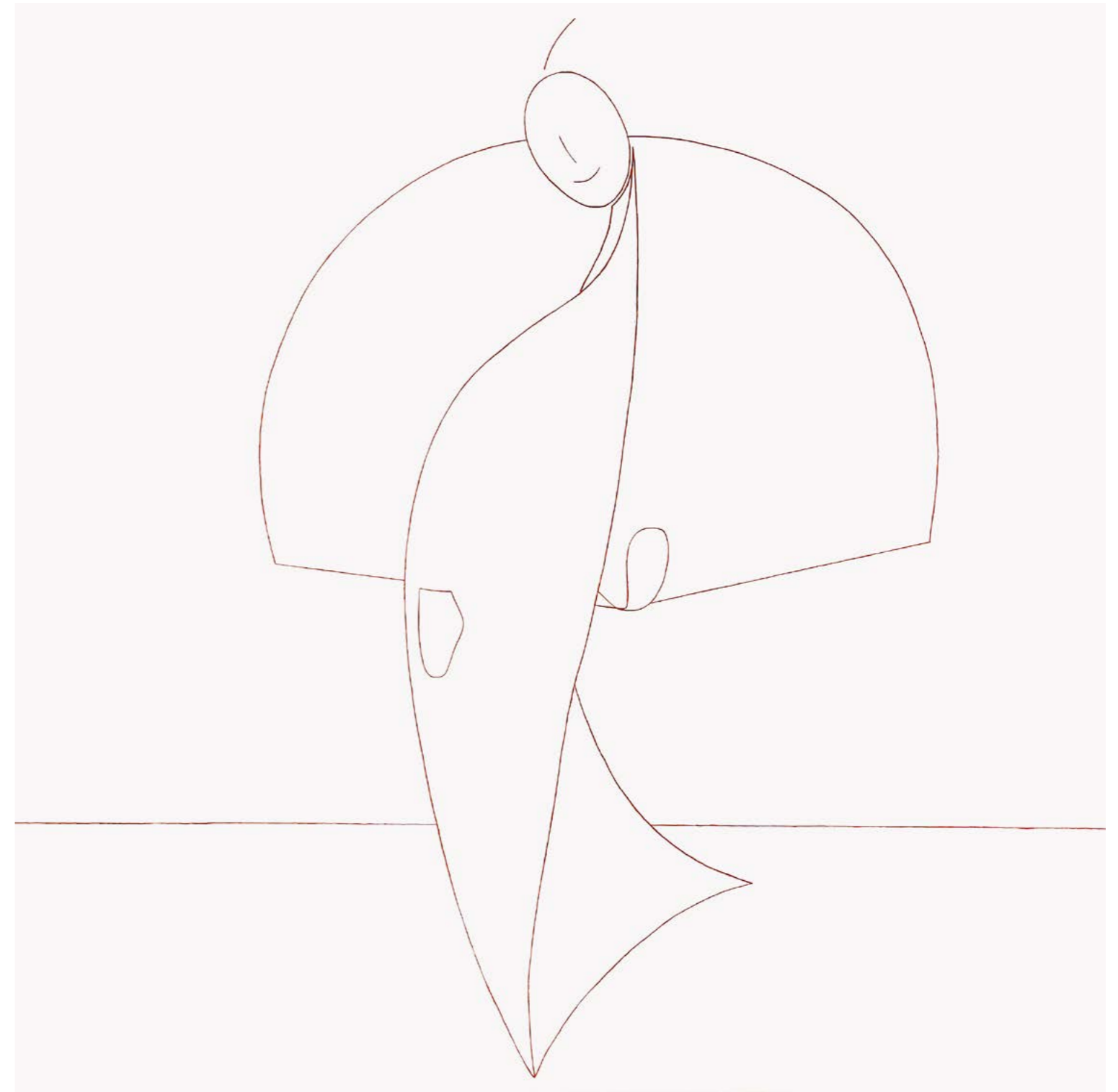
1974

Φιγούρα, 2010
Λάδι σε καμβά
100 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.211]

Ηλίας Παπαηλιάκης

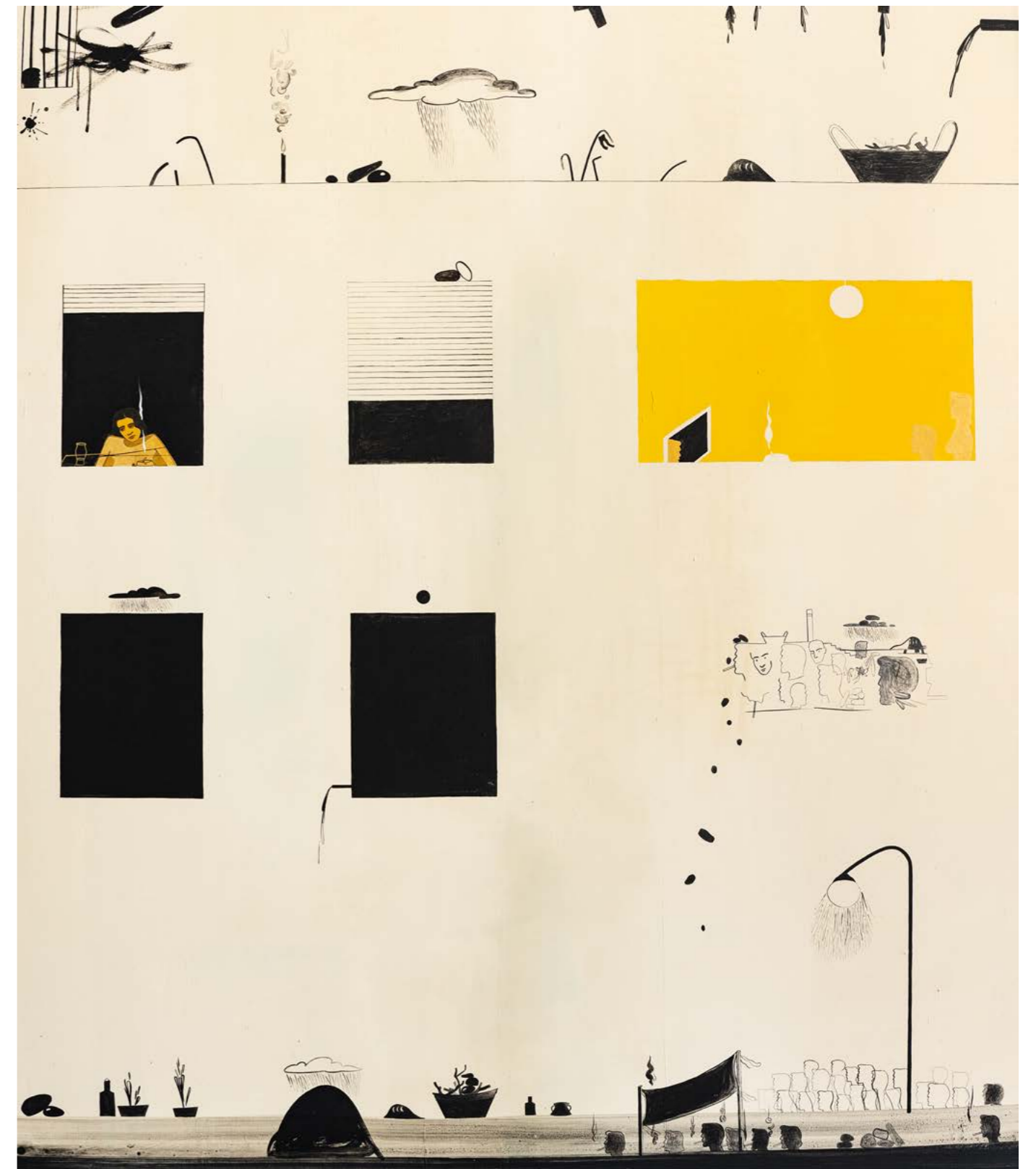
1970

Γυναίκα με βεντάλια, 2022
Μολύβι και χρώματα λαδιού σε καμβά
200 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.231]

Ηλίας Παπανικολάου

1974

Future, 2011
Χρωστικές σκόνης και κόλλα σε
καμβά
180 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.302]

Νίκος Σίσκος

1974

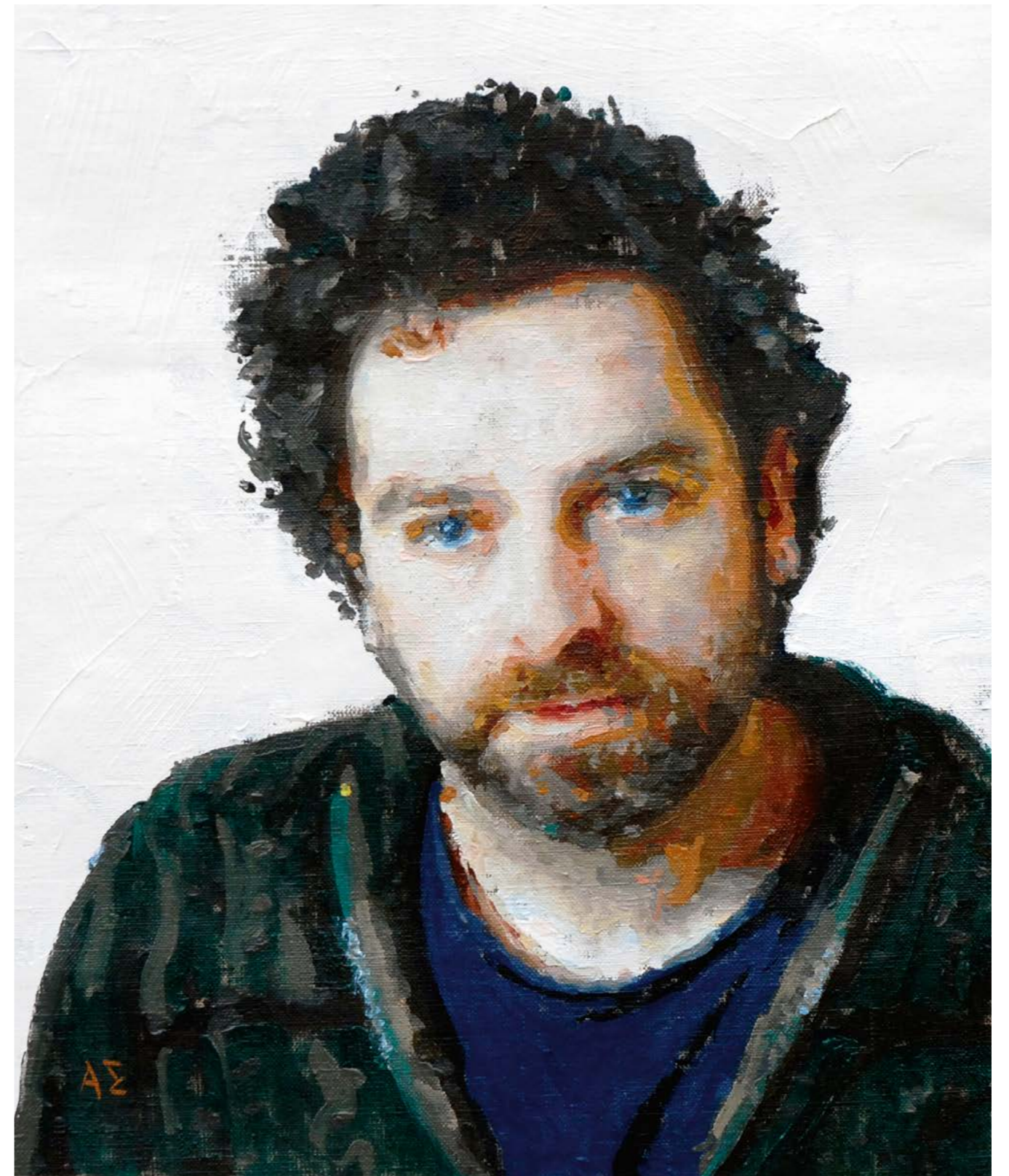
God is calling me, 2024
Ακρυλικό σε καμβά
50 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.205]

Vulnerable existence, 2020
Ακρυλικά σε καμβά
68 x 54 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.199]

Άγγελος Σπάρταλης

1973

Αυτοπροσωπογραφία , 2016
Λάδι σε καμβά
40 x 34 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.854]

Mother and daughters, 2020
Λάδι και ακρυλικό σε καμβά
200 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.855]

Αντώνης Στάβερης

1973

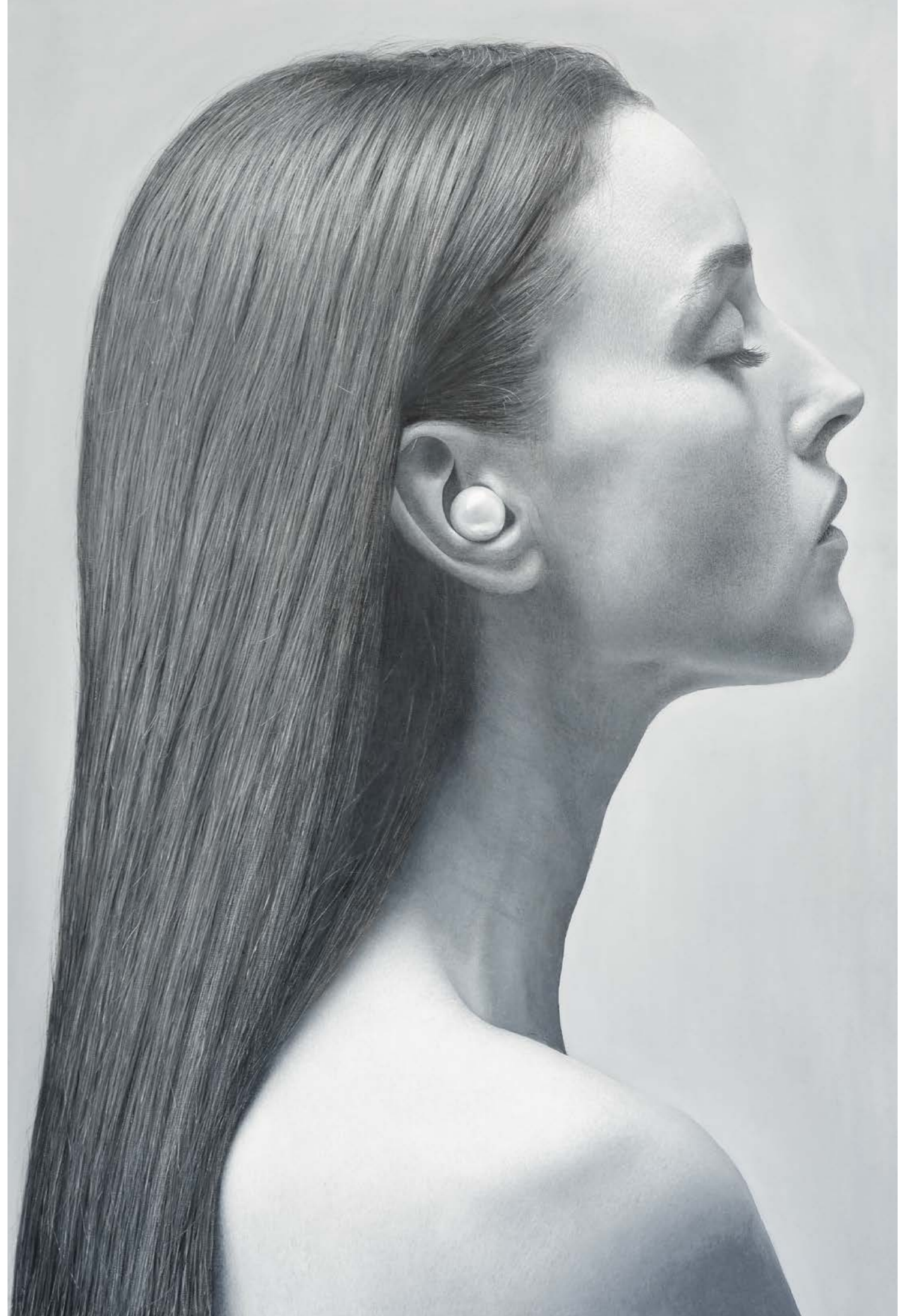

Άτιτλο, 2006
Λάδι σε κόντρα πλακέ
50 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης, 367]

Αντώνης Τιτάκης

1970

Πορτρέτο της *Monica Bellucci*,
2023
Λάδι σε καμβά
150 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.082]

Αντώνης Τσακίρης

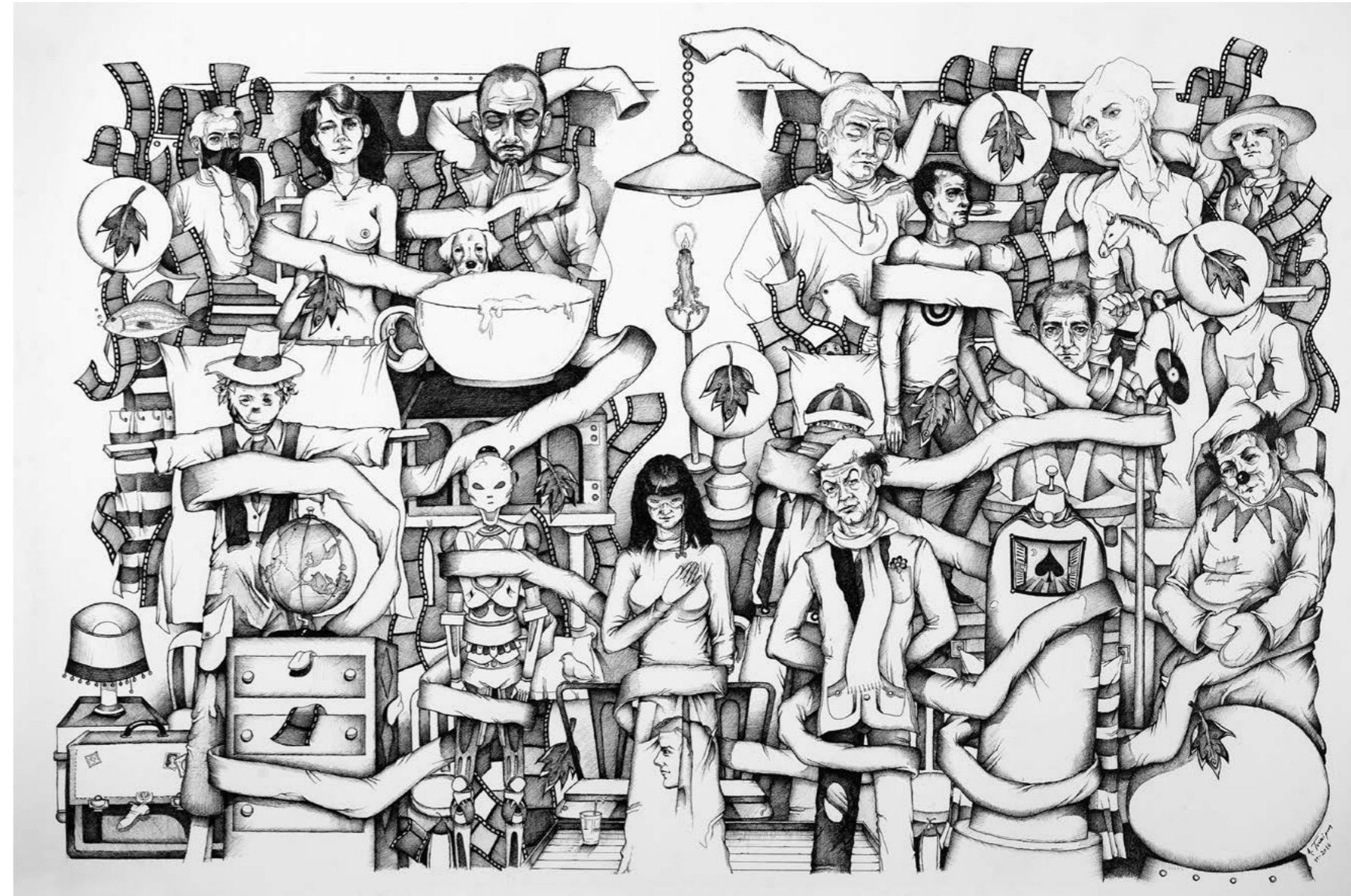
1970

Άπειλο, 2011
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.375]

Κατάληψη δελτίου ειδήσεων, 2012
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.186]

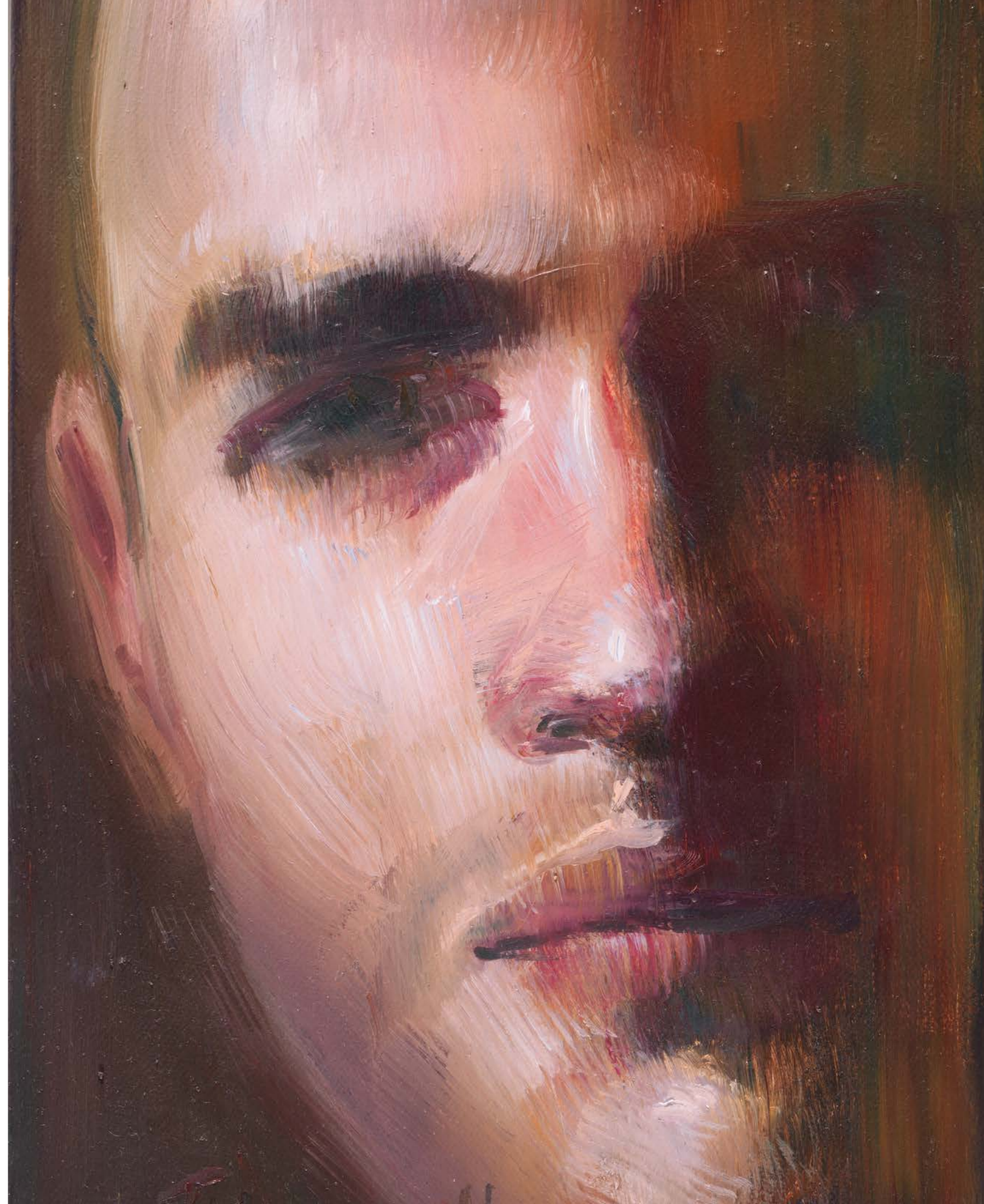

Καλεσμένοι και φύλλα που
πέφτουν, 2014
Πενάκι σε χαρτί
70 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης, 1.374]

Μιχάλης Τσακουντής

1975

Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
30 x 24 εκ.
[Αρ. κτήσης, 364]

Προσωπογραφία Γιασίμ, 2012
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης. 882]

Χρήστος προσωπογραφία, 2011
Λάδι σε καμβά
130 x 130 εκ.
[Αρ. κτήσης. 725]

Γεωργία Φαμπρίς

1973

Sad girl with ribbon, 2014
Ακρυλικό σε χαρτί
29,3 x 20,7 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.280]

Inertia trampoline, 2016
Ακρυλικό σε καμβά
150 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.279]

Νίκος Χατζησμάλης

1973

Άπειλο, 2011
Μελάνι και κάρβουνο σε χαρτί
80 x 110 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.065]

Άτιτλο, 2010
Μελάνι και κάρβουνο σε χαρτί
80 x 110 εκ.
[Αρ. κτήσης, 2.064]

Διονύσης Χριστοφιλογιάννης

1973

Ανδρική φιγούρα, 2015
Λάδι σε χαρτί
21 x 16,5 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.211]

Mechanical Body Aphrodite, 2021
Σχέδιο με μολύβι σε χαρτί
145 x 155 εκ.
[Αρ. κτήσης, 4.212]

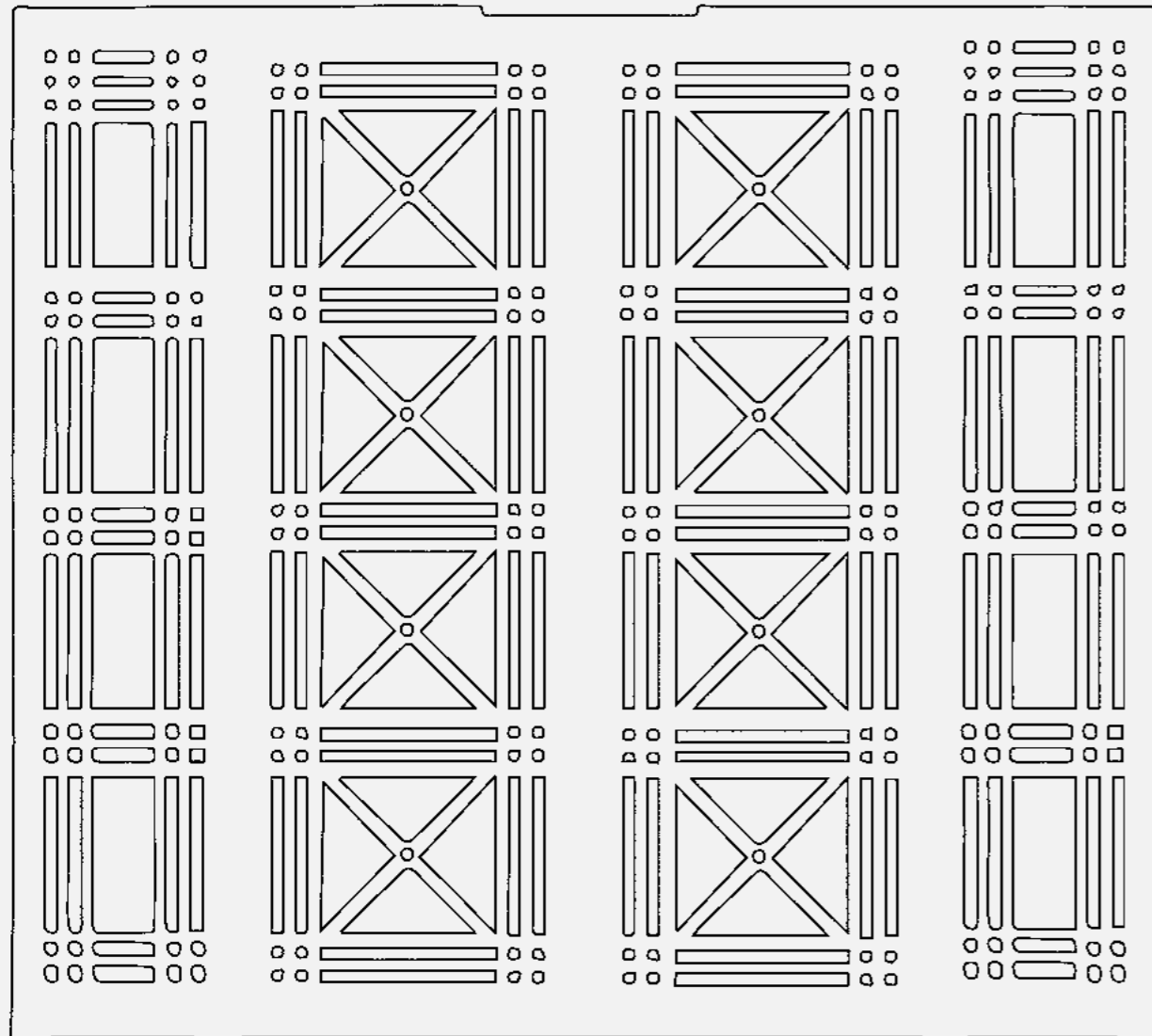
W.D.

1971

Orchidea, 2019
Λάδι σε καμβά
90 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης, 3.223]

Συγκεντρωτικός
Κατάλογος έργων

Στέφανος Αλαφούζος
Οι φίλοι το απόγευμα, 2001
Λάδι σε καμβά
33 x 28 εκ.
[Αρ. κτήσης. 236]

Στέφανος Αλαφούζος
Άτιτλο, 2003
Λάδι σε γυψοσανίδα
69 x 268 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.106]

Στέφανος Αλαφούζος
She lost control, 2005
Λάδι σε καμβά
197 x 87 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.190]

Στέφανος Αλαφούζος
Ζευγάρι, 2015
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.191]

Στέφανος Αλαφούζος
Τι νέοι που φτάσαμεν εδώ, 2010
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.192]

Στέφανος Αλαφούζος
Skeletons, 2015
Λάδι σε καμβά
180 x 180 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.193]

Στέφανος Αλαφούζος
Mather sky, 2006
Πενάκι σε χαρτί
120 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.194]

Στέφανος Αλαφούζος
Ξωτικό, 2008
Λάδι σε καμβά
120 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.195]

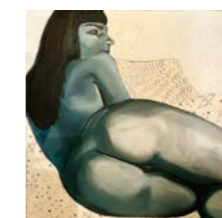
Στέφανος Αλαφούζος
Η άλλη όψη του φεγγαριού, 2008
Λάδι σε καμβά
120 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.196]

Στέφανος Αλαφούζος
Οι βρύσες, 2005
Λάδι σε καμβά
120 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.197]

Αλέξια Αλμπάνη
Γυναικεία φιγούρα, 2001
Ακρυλικά σε καμβά
220 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.207]

Αλέξια Αλμπάνη
Γυναικείο γυμνό, 2000
Ακρυλικά σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.237]

Αγγέλικα Βαξεβανίδου
Ευαισθητοποίηση, 2012
Κάρβουνο, γραφίτης,
παστέλ 152 x 291 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.038]

Αγγέλικα Βαξεβανίδου
Schlaf kindleim schlaf, 2012
Κάρβουνο, γραφίτης,
παστέλ 152 x 286 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.760]

Αγγέλικα Βαξεβανίδου
Μαριάννα, 2011
Κάρβουνο, γραφίτης,
παστέλ 89 x 85 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.761]

Κατερίνα Βέλλιου
Άτιτλο (ένα μικρό σχόλιο), 2014
Λάδι σε καμβά
140 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.152]

Γιώργος Βραχνός
Finch map, 2012
Χαρακτικό Α/Π 12
24,7 x 27,7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 960]

Σάββας Γεωργιάδης
Πορτρέτο, 2001
Λάδι σε καμβά
29,5 x 55 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.236]

Σάββας Γεωργιάδης
Unconditional, 2024
Λάδι σε καμβά
160 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.198]

Στέργιος Γουδίνης
Γλυπτό Πορσελάνη, από τη σειρά Άγγελοι, 5/20 2023
24 x 11 x 5,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.161]

Νίκος Γιαβρόπουλος
Ζακ Κωστόπουλος, 2019, από την ενότητα «Έξι φόντοι εν καιρώ ειρήνης» Ξύλο, γύψος, πη4 βιντεο-προβολή
50 x 70 x 5 εκ. x 3
[Αρ. κτήσης. 3.919]

Παναγιώτης Δαραμάρας
Αρχειοθέτηση I, 2019
Χειροποίητο σχοινί, ξύλο, βιβλίο 69 x 51 x 8 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.986]

Παναγιώτης Δαραμάρας
Αρχειοθέτηση II, 2021
Χειροποίητο σχοινί, ξύλο, βιβλίο 69 x 51 x 8 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.987]

Βερονίκη Δαμιανίδου
Το αγόρι, 2017
Λάδι σε καμβά
23 x 20,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.162]

Βερονίκη Δαμιανίδου
Η Μελισσάνθη, 2019
Λάδι σε καμβά
23 x 20,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.164]

Βερονίκη Δαμιανίδου
Η αθωότητα, 2021
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί.
34 x 29 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.165]

Νίκος Έξαρχος
Θεόφιλος, 2015
Κατασκευή, 3/7
87 x 50 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.206]

Γιώγ Ιερομονάχου
Day after portrait, 2022
Λάδι σε καμβά
200 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.933]

Γιώγ Ιερομονάχου
Sheestory III, 2016
Κάρβουνο σε πανί
270 x 159 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.951]

Αλεξάνδρα Ισακίδου
Θέα από πόρτα, 1997
Λάδι σε καμβά
145 x 110 εκ.
[Αρ. κτήσης. 63]

Τζουλιάνο Καγκλής
Το παράθυρο, 2023
Λάδι σε καμβά
120 x 160 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.136]

Τζουλιάνο Καγκλής
Γυναίκα στο μπάνιο, 2023
Λάδι σε καμβά
83 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.137]

Μιχάλης Καλιότσος
Επίσκεψη, 2020
Ακρυλικό σε χαρτί
40 x 35 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.718]

Μιχάλης Καλιότσος
Memory, 2020
Ακρυλικό χάρντμπορντ
23 x 27 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.719]

Μιχάλης Καλιότσος
Silly destiny, 2020
Ακρυλικό σε χάρντμπορντ
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.720]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Γ. Βογιατζόγλου, 2020
Οξυγραφία 1/2
24,5 x 35,2 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.217]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Eau forte, Cousveleala main, 2016
Οξυγραφία 1/1
39 x 56,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.436]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Eau forte Cousol a' lamain, 2017
Οξυγραφία και ραφή
49,8 x 70,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.437]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Μέλλον;, 2011
Οξυγραφία 1/15
47,1 x 67,7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.438]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Άτιτλο, 2017
Οξυγραφία 1/1 και ραφή
37,5 x 56,2 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.439]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Place de la Republique, 2015
Οξυγραφία 1/1
36,5 x 56,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.440]

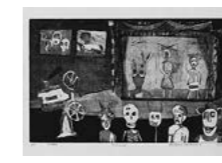
Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Fin, 2015
Οξυγραφία 1/1
37,4 x 56,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.441]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Το κουνούπι, 2011
Οξυγραφία 5/10
50,5 x 70,4 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.442]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Συμπόσιο, 2011
Οξυγραφία 1/1
59 x 69,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.443]

Χριστόφορος Κατσαδιώτης
Κουκλοθέατρο, 2011
Οξυγραφία 3/15
50,5 x 70,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.444]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Άτιτλο, 2011
Λάδι σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.197]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Άμαξα, 2011
Λάδι σε καμβά
110 x 140 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.319]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Νέος με ρολόι, 2008
Λάδι σε καμβά
65 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.320]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Το κίτρινο φόρεμα, 2008
Λάδι σε καμβά
42,5 x 31,3 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.321]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Πορτρέτο κοριτσιού, 2011
Λάδι σε καμβά
30 x 24 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.929]

Θεόφιλος Κατσιπάνος
Φιγούρα, 2011
Λάδι σε καμβά
52 x 37 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.245]

Νίκος Καναρέλης
The witch, 2021
Λάδι σε καμβά
195 x 130 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.189]

Νίκος Καναρέλης
Αγκαλιά, 2022
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
34,3 x 47 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.224]

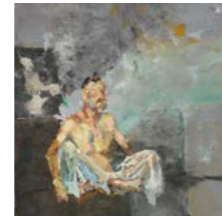
Νίκος Καναρέλης
Locus Solus I, 2021
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.225]

Νίκος Καναρέλης
Locus Solus II, 2021
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.226]

Νίκος Κόνιαρης
Πρόσωπο Νο 14, 2014
Κάρβουνο σε χαρτί
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.182]

Νίκος Κόνιαρης
Επιφάνεια Μικρό 16, 2017
Μικτή τεχνική
57 x 51 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.764]

Λήδα Κοντογιαννοπούλου
Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
6,6 x 26,9 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.098]

Αλέξανδρος Μαγκανιώτης
l'heure des comptes,
2024
Ακρυλικοί μαρκαδόροι σε
διαφάνεια
42 x 28,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.188]

Μανώλης Μπιτσάκης
Μητρότητα - Ana Dolu, 2013
Λάδι σε χαρντμπορντ
12,2 x 9,4 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.396]

Ιωάννα Καφίδα
Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
18 x 13 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.092]

Νίκος Κόνιαρης
Επιφάνεια M24, 2019
Λάδι σε καμβά
210 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.759]

Νίκος Κόνιαρης
Σπουδή, 2014
Μολύβι σε χαρτί
50 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.077]

Σπύρος Κοντούλης
Κόκκορας
Μεταλλική κατασκευή
55 x 54x 25 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.377]

Αλέξανδρος Μαγκανιώτης
Καλώς ήρθατε στην Αθήνα,
2015
Ακρυλικοί μαρκαδόροι σε
ημιδιαφανές φιλμ
105 x 163 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.171]

Μανώλης Μπιτσάκης
Η Αφροδίτη της Κνίδου, 2015
Ακρυλικό σε καμβά
18,2 x 13,1 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.397]

Ιωάννα Καφίδα
Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
31,6 x 23 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.093]

Νίκος Κόνιαρης
Ψ31, 2015
Λάδι σε καμβά
145 x 210 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.760]

Νίκος Κόνιαρης
Τραχήλα από Κάρβα, 07-13
Ακουαρέλα σε χαρτί
31,5 x 30,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.078]

Σπύρος Λύτρας
Διάλογοι, πρόσωπα
Ακρυλικό και μελάνι σε χαρτί
50 x 45 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.194]

Μανώλης Μπιτσάκης
Catherine Deneuve, 2007
Λάδι σε καμβά
24,3 x 18 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.198]

Μανώλης Μπιτσάκης
In Misericordia credo, 2011-2012
Ακρυλικό σε ξύλο
24,3 x 30,3 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.400]

Λένα Κιτσοπούλου
Άτιτλο, 2019
Μικτή τεχνική σε χαρτί
41 x 57 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.221]

Νίκος Κόνιαρης
Άτιτλο, 2015
Λάδι σε καμβά
60 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.761]

Νίκος Κόνιαρης
Κυπαρισσία 2013
Ακουαρέλα σε χαρτί
22,5 x 34 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.079]

Σπύρος Λύτρας
Διάλογοι, πρόσωπα και σκύλοι
Ακρυλικό και μελάνι σε χαρτί
50 x 45 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.195]

Μανώλης Μπιτσάκης
Αυτοπροσωπογραφία, 2003
Λάδι σε καμβά
18 x 24 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.308]

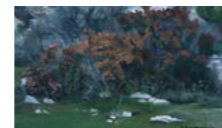
Μανώλης Μπιτσάκης
Πορτρέτο Γ. Β., 2015
Ακρυλικό σε καμβά
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.903]

Λένα Κιτσοπούλου
Άτιτλο, 2019
Μικτή τεχνική σε χαρτί
41 x 57 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.222]

Νίκος Κόνιαρης
Επιφάνεια 8, 2017
Μικτή τεχνική
86 x 61 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.762]

Λήδα Κοντογιαννοπούλου
Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
13,5 x 23,2 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.096]

Σπύρος Λύτρας
Αντικρυσμοί, 2019
Λάδι και κάρβουνο σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.954]

Μανώλης Μπιτσάκης
Το λευκό τριαντάφυλλο,
2009 - 2011
Ακρυλικά σε χάρντμπορντ
31 x 19 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.309]

Μανώλης Μπιτσάκης
Μπετόβεν, 2012-2013
Ακρυλικό σε χάρντμπορντ
12,5 x 9,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.003]

Νίκος Κόνιαρης
Πρόσωπο Νο 13, 2014
Κάρβουνο σε χαρτί
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.181]

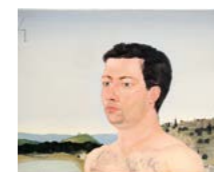
Νίκος Κόνιαρης
Επιφάνεια 14, 2017
Λάδι σε χαρτί περιτυλίγματος
70 x 39 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.763]

Λήδα Κοντογιαννοπούλου
Τοπίο
Λάδι σε χαρτόνι
9 x 28,6 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.097]

Βάσια Μαυρίδου
Σπίτια, 2001
Λάδι σε καμβά
155 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 215]

Μανώλης Μπιτσάκης
Πορτρέτο, 2000
Λάδι σε χάρντμπορντ
25 x 34,8 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.332]

Μανώλης Μπιτσάκης
Fortified City, 2000
Λάδι σε ξύλο
17,5 x 25,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.004]

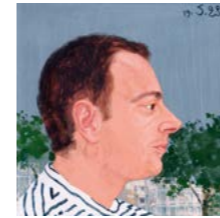
Μανώλης Μπιστάκης
Καρτ Ποστάλ, 2000-2001
Λάδι σε καμβά
32 x 32 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.005]

Μανώλης Μπιστάκης
Museum café, 2013
Ακρυλικό σε καμβά
24 x 18 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.206]

Μανώλης Μπιστάκης
Greek Way, 2018
Ακρυλικό σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.561]

Μανώλης Μπιστάκης
Πορτρέτο, 2001-2004
Τέμπρα σε χάρτιμπορντ
12 x 12 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.057]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Η αρχή του ταξιδιού, 2013
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
35 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.548]

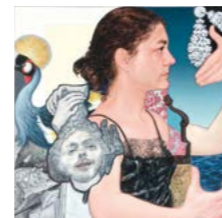
Λαμπρινή Μποβιάτσου
Objectivity 8, 2010
Λάδι σε μουσαμά
70 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.096]

Μανώλης Μπιστάκης
Quadro coloniale, 2015-2016
Ακρυλικό σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.201]

Μανώλης Μπιστάκης
Savage, 2013
Πενάκι σε ζελατίνα
25 x 17 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.255]

Μανώλης Μπιστάκης
Good and bad government, 2018
Ακρυλικό σε καμβά
25 x 23 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.562]

Μανώλης Μπιστάκης
Ο Φιλόμουσος, 2001/2024
Λάδι σε καμβά
120 x 35 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.227]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Οθόνη, 2013
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
35 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.549]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Η αρχή, 2018
Μολύβι σε ξύλο και λάδι σε
μεταλλικό αντικείμενο
120 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.738]

Μανώλης Μπιστάκης
Cast Beethoven, 2014
Ακρυλικό σε καμβά
12,5 x 9,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.202]

Μανώλης Μπιστάκης
Santa Teresa d'Ávila, 2012
Ακρυλικό σε χαρτόνι
9,5 x 12,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.557]

Μανώλης Μπιστάκης
Πάρνηθα, 2000
Λάδι σε μεταλλικό κουτί
7,5 x 8,5 x 1,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.592]

Μίλτος Μικαϊλίδης
Η Evangelina Carlson Μπροστά
Στο Παράθυρο
Μικτή Τεχνική σε Χαρτί
88 x 111,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.093]

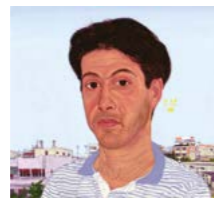
Λαμπρινή Μποβιάτσου
Το ανθογυάλι, 2014
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
50 x 40 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.550]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Ο καλύτερος στρατιώτης, 2018
Μολύβι σε ξύλο και λάδι σε
μεταλλικό αντικείμενο
120 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.739]

Μανώλης Μπιστάκης
Ελισαβετιανή Καταιγίδα, 2015
Ακρυλικό σε χαρτόνι
12,5 x 9,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.203]

Μανώλης Μπιστάκης
Πορτρέτο, 2002
Τέμπρα σε χαρτόνι
19,5 x 21,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.558]

Μανώλης Μπιστάκης
Η κεφαλή του Αλέξανδρου Συγγρού, 2020
Ακρυλικά σε ξύλο
18,1 x 14 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.054]

Μίλτος Μικαϊλίδης
Χωρίς τίτλο, 2012
Μικτή Τεχνική σε Χαρτί
49,5 x 34,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.210]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Πορτρέτο σε Χριστουγεν-
νιάτικη μπάλα, 2015
Λάδια
25 x 29,8 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.905]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Κρήνη, 2018
Μολύβι σε ξύλο και λάδι σε
μεταλλικό αντικείμενο
120 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.740]

Μανώλης Μπιστάκης
Αυστηρός Μπετόβεν, 2015
Ακρυλικό σε καμβά
18 x 13 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.204]

Μανώλης Μπιστάκης
Ανησυχία Μήπως
Αρρωστήσατε, 2018
Ακρυλικό σε καμβά
24 x 18 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.259]

Μανώλης Μπιστάκης
Gustav Mahler, 2020
Ακρυλικά σε ξύλο
20,8 x 15 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.055]

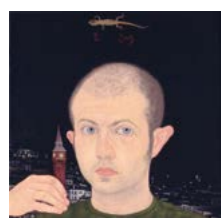
Λαμπρινή Μποβιάτσου
Το κέρασμα, 2013
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
25 x 20 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.398]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
This man, 2016
Μολύβι σε ξύλο και λάδι σε
μέταλλο
120 x 65 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.094]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Dorian Grey, η τελευταία
μολυβιά, 2015
Μολύβι σε ξύλο και μέταλλο
επιζωγραφισμένο με λάδι
90 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.741]

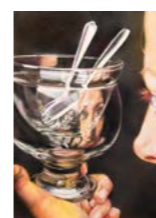
Μανώλης Μπιστάκης
Αυτοπροσωπογραφία, 2003
Λάδι σε καμβά
20 x 20 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.205]

Μανώλης Μπιστάκης
Imperator, 2012-2018
Ακρυλικό σε MDF
21 x 15 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.560]

Μανώλης Μπιστάκης
Πορτρέτο, 2003
Τέμπρα σε χάρτιμπορντ
19,4 x 21,4 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.056]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Η στιγμή, 2013
Χρωματιστά μολύβια σε χαρτί
27 x 20 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.399]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
This woman, 2016
Μολύβι σε ξύλο και λάδι σε
μέταλλο
120 x 65 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.095]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Άτιτλο, 2007
Γύψος επιζωγραφισμένος
με λάδι επικολημένος σε
ανοξείδωτο μέταλλο
64 x 43 x 7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.742]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Άτιτλο, 2007
Γύψος επιζωγραφισμένος
με λάδι επικολημένος σε
ανοξειδωτο μέταλλο
64 x 43 x 7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.743]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Είσαι εσύ πίσω από την
ασπίδα μου, 2018
Λάδι σε μέταλλο
80 x 55 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.744]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Είμαι εγώ πίσω από την
ασπίδα σου, 2018
Λάδι σε μέταλλο
80 x 55 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.745]

Λαμπρινή Μποβιάτσου
Πορτρέτο Γ. Βογιατζόγλου,
2023
Μικτή τεχνική σε καμβά
70 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.103]

Φανή Πανταζίδου
Yin and Yang, 2011
Μολύβι σε χαρτί
162 x 102 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.306]

Φανή Πανταζίδου
Yin and Yang, 2011
Μολύβι σε χαρτί
162 x 102 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.307]

Φανή Πανταζίδου
Ανθοστήλη, 2008
Μολύβι σε χαρτί
200 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.340]

Φανή Πανταζίδου
Αετός, 2011
Μολύβι σε χαρτί
200 x 153 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.341]

Φανή Πανταζίδου
Τραπέζι και μπιμπελά, 2008
Μολύβι σε χαρτί
220 x 152 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.342]

Ηλίας Παπαλιάκης
Γυναίκα με βεντάλια, 2022
Μολύβι και χρώματα λαδιού
σε καμβά
200 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.231]

Ηλίας Παπαλιάκης
Ο ζωοκλέφτης, 2023
Μεταξοτυπία, 44/100
30 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.232]

Βαγγέλης Πατσέας
Φιγούρα με κόκκινη μπλούζα
Γλυπτό από πηλό
27 x 11 x 9 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.120]

Βαγγέλης Πατσέας
Φιγούρα
Γλυπτό από πηλό
31 x 11,5 x 10 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.121]

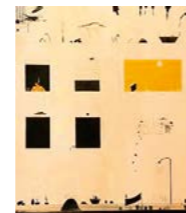
Βαγγέλης Πατσέας
Φιγούρα με τραγιάσκα
Γλυπτό από πηλό
31,5 x 12,5 x 9 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.122]

Κώστας Παππάς
Φιγούρα, 2010
Λάδι σε καμβά
100 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.211]

Ηλίας Παπανικολάου
Silence Museum 9, 2018
Ακρυλικά και χρωστικές
σκόνης σε καμβά
80 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.314]

Ηλίας Παπανικολάου
Future, 2011
Χρωστικές σκόνης και
κόλλα σε καμβά
180 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.302]

Νίκος Σίσκος
Vulnerable existence, 2020
Ακρυλικά σε καμβά
68 x 54 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.199]

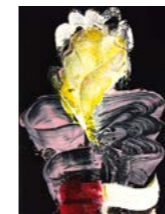
Νίκος Σίσκος
Balance of uncertainty,
2024
Πενάκι σε χαρτί
29,5 x 20,7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.200]

Νίκος Σίσκος
"The real spiderman", 2019
Πενάκι σε χαρτί
29,5 x 20,7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.204]

Νίκος Σίσκος
God is calling me, 2024
Ακρυλικά σε καμβά
50 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.205]

Σοφία Σκαρογιάννη
Άτιτλο, 2013
Ακρυλικά σε καμβά
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.722]

Σοφία Σκαρογιάννη
Άτιτλο, 2013
Ακρυλικά σε καμβά
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.723]

Σοφία Σκαρογιάννη
Άτιτλο, 2013
Ακρυλικά σε καμβά
40 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.724]

Αθηνά Σουγλέρη
Άτιτλο
Ακρυλικά σε χαρτί
12 x 12 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.236]

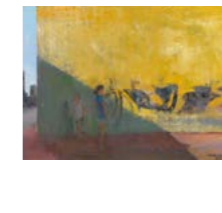
Άγγελος Σπάρταλης
Portrait of Evi Lazoura, 2018
Λάδι σε καμβά
80 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.853]

Άγγελος Σπάρταλης
Αυτοπροσωπογραφία, 2016
Λάδι σε καμβά
40 x 34 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.854]

Άγγελος Σπάρταλης
Mother and daughters, 2020
Λάδι και ακρυλικά σε καμβά
200 x 200 εκ.
[Αρ. κτήσης. 3.855]

Αντώνης Στάβερης
Άτιτλο, 2006
Λάδι σε κόντρα πλακέ
50 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 367]

Αντώνης Τιτάκης
Πορτρέτο της Monica Bellucci,
2023
Λάδι σε καμβά
150 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 4.082]

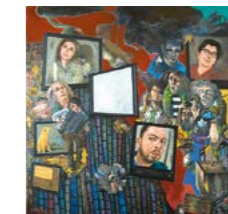
Κατερίνα Τσίτσελα
Yota looking, 2014
Λάδι σε καμβά
150 x 90 εκ.
[Αρ. κτήσης. 2.150]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο
Πενάκι σε χαρτί
20,5 x 26,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 980]

Αντώνης Τσακίρης
Αυτοπροσωπογραφία,
2011
Λάδι σε καμβά
80 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 981]

Αντώνης Τσακίρης
Κατάληψη δελτίου ειδήσεων,
2012
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.186]

Αντώνης Τσακίρης
Προσωπογραφία, 2013
Λάδι σε καμβά
32 x 24 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.200]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο, 2012
Πενάκι σε χαρτί
31 x 30 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.204]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο, 2012
Πενάκι σε χαρτί
31 x 28,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.205]

Αντώνης Τσακίρης
Μητρότητα, 2013
Λάδι σε καμβά
200 x 220 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.371]

Αντώνης Τσακίρης
Πορτρέτο του Β. Σελιμά, 2014
Λάδι σε καμβά
60 x 50 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.417]

Μιχάλης Τσακουντής
Lucas Fanotti, 2010
Λάδι σε καμβά
70 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 608]

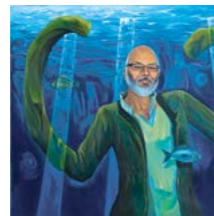
Μιχάλης Τσακουντής
Χρήστος έκρηξη, 2011
Λάδι σε καμβά
120 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 669]

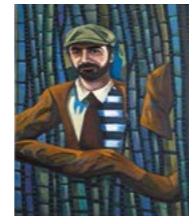
Μιχάλης Τσακουντής
Προφίλ νέου, 2005
Λάδι σε καμβά
89,5 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 751]

Αντώνης Τσακίρης
Τα μωρά, 2014
Πενάκι σε χαρτί
32 x 24,5 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.349]

Αντώνης Τσακίρης
Πορτρέτο του Γ. Βογιατζόγλου, 2014
Λάδι σε καμβά
150 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.372]

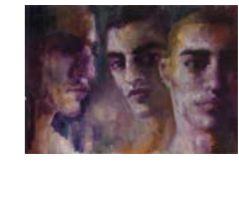
Αντώνης Τσακίρης
Πορτρέτο του Α. Πιστώνη, 2014
Λάδι σε καμβά
60 x 40 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.418]

Μιχάλης Τσακουντής
Αλέξανδρος, 2010
Λάδι σε καμβά
100 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 610]

Μιχάλης Τσακουντής
Εσάν προσωπογραφία, 2011
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 724]

Μιχάλης Τσακουντής
Τρεις φίλοι, 2011
Λάδι σε καμβά
70 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 752]

Αντώνης Τσακίρης
Προσωπογραφία, 2015
Μπικ σε χαρτί
21 x 29,6 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.350]

Αντώνης Τσακίρης
Υποβρύχια αυτοπροσωπογραφία, 2011
Λάδι σε καμβά
80 x 60 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.373]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο Γ.Β., 2005
Λάδι σε καμβά
88 x 82 εκ.
[Αρ. κτήσης. 363]

Μιχάλης Τσακουντής
Προφίλ νέου, 2011
Λάδι σε καμβά
80 x 40 εκ.
[Αρ. κτήσης. 612]

Μιχάλης Τσακουντής
Χρήστος προσωπογραφία, 2011
Λάδι σε καμβά
130 x 130 εκ.
[Αρ. κτήσης. 725]

Μιχάλης Τσακουντής
Άτιτλο, 2007
Μικτή τεχνική
170 x 140 εκ.
[Αρ. κτήσης. 753]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο, 2014
Πενάκι σε χαρτί
24 x 32 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.368]

Αντώνης Τσακίρης
Καλεσμένοι και φύλλα που πέφτουν, 2014
Πενάκι σε χαρτί
70 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.374]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο, 2005
Λάδι σε καμβά
30 x 24 εκ.
[Αρ. κτήσης. 364]

Μιχάλης Τσακουντής
Βασιλική, 2011
Λάδι σε καμβά
120 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 615]

Μιχάλης Τσακουντής
Μιχαήλ, 2011
Λάδι σε καμβά
170 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 730]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Μαρίας, 2011
Λάδι σε καμβά
95 x 75 εκ.
[Αρ. κτήσης. 754]

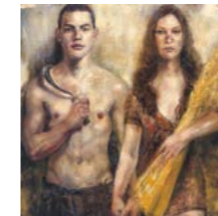
Αντώνης Τσακίρης
Διαμέρισμα 43B, 2013
Πενάκι σε χαρτί
24 x 32 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.369]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο, 2011
Λάδι σε καμβά
100 x 100 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.375]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο Γ.Β., 2005
Λάδι σε καμβά
170 x 140 εκ.
[Αρ. κτήσης. 368]

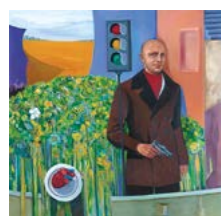
Μιχάλης Τσακουντής
Το θέρος, 2011
Λάδι σε καμβά
130 x 130 εκ.
[Αρ. κτήσης. 647]

Μιχάλης Τσακουντής
Νέος με παπιόν (Φραγκίσκος), 2011
Λάδι σε καμβά
100 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 749]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Γασίμ, 2012
Λάδι σε καμβά
120 x 120 εκ.
[Αρ. κτήσης. 882]

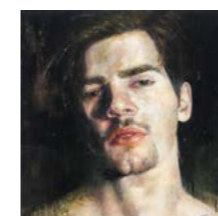
Αντώνης Τσακίρης
Ο Αλέξανδρος στον κήπο, 2013
Λάδι σε καμβά
150 x 150 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.370]

Αντώνης Τσακίρης
Άτιτλο, 2009
Πενάκι σε χαρτόνι
29,8 x 40,7 εκ.
[Αρ. κτήσης. 1.416]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο Χρήστου, 2010
Λάδι σε καμβά
110 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 598]

Μιχάλης Τσακουντής
Γρηγόρης, 2011
Λάδι σε καμβά
80 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 648]

Μιχάλης Τσακουντής
Νέος σε ριγέ φόντο, 2011
Λάδι σε καμβά
100 x 80 εκ.
[Αρ. κτήσης. 750]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Αντώνη Κοζαμίδη, 2010
Λάδι σε καμβά
80 x 70 εκ.
[Αρ. κτήσης. 932]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Χρήστου, 2011
 Λάδι σε καμβά
 120 x 100 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 933]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο Γιώργου Καραμίκου, 2010
 Λάδι σε καμβά
 94,5 x 75 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 943]

Μιχάλης Τσακουντής
Χρήστος, 2003
 Λάδι σε καμβά
 100 x 70 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 944]

Μιχάλης Τσακουντής
Πορτρέτο με παιχνιδιόν, 2003
 Λάδι σε καμβά
 100 x 70 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 952]

Μιχάλης Τσακουντής
Άλογο, 2012
 Λάδι σε καμβά
 80 x 80 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 953]

Μιχάλης Τσακουντής
Χωρίς τίτλο, 2012
 Λάδι σε καμβά
 120,5 x 80 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 978]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Θάνου, 2014
 Λάδι σε καμβά
 80 x 80 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 1.220]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Στέλιου, 2014
 Λάδι σε καμβά
 80 x 80 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 1.221]

Μιχάλης Τσακουντής
Προσωπογραφία Γρηγόρη, 2014
 Λάδι σε καμβά
 80 x 80 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 1.222]

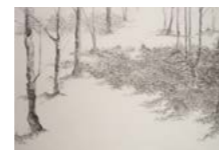
Γεωργία Φαμπρίς
Inertia trampoline, 2016
 Ακρυλικό σε καμβά
 150 x 150 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 3.279]

Γεωργία Φαμπρίς
Sad girl with ribbon, 2014
 Ακρυλικό σε χαρτί
 29,3 x 20,7 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 3.280]

Γεωργία Φαμπρίς
Six minutes after six years, 2018
 Ακρυλικά, παστέλ, και σπρέι σε χαρτί
 106,4 x 93,6 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 3.281]

Νίκος Χατζησμάλης
Άιτιλο, 2010
 Μελάνι και κάρβουνο σε χαρτί
 80 x 110 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 2.064]

Νίκος Χατζησμάλης
Άιτιλο, 2011
 Μελάνι και κάρβουνο σε χαρτί
 80 x 110 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 2.065]

Διονύσιος Χριστοφιλογιάννης
Ανδρική φιγούρα, 2015
 Λάδι σε χαρτί
 21 x 16,5 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 4.211]

Διονύσιος Χριστοφιλογιάννης
Mechanical Body Aphrodite, 2021
 Σχέδιο με μολύβι σε χαρτί
 145 x 155 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 4.212]

Τάσος Χώνιας
Εσωτερικό, 2020
 Λάδι σε καμβά
 50 x 45 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 3.269]

W.D.
Orchidea, 2018
 Λάδι σε καμβά
 90 x 70 εκ.
 [Αρ. κτήσης. 3.223]

Η ΕΚΔΟΣΗ «ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΡΑΞΗ
6, ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ – ΓΛΥΠΤΙΚΗ, 1970 – 1975»
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ
ΟΜΟΤΙΤΛΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΠΟΥ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕ
Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ.
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΣΕ ΧΑΡΤΙ BULK 135 ΓΡ., ΚΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ LIBRO D'ORO ΣΕ
1.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2024.

